



EKİLEEM

Eğitim ve Kültür Dergisi

Sayı: 4 2017

Eskişehir Kılıçoğlu Anadolu Lisesi Yayın Organıdır.





EKİL

EĞİTİM VE KÜLTÜR DERGİSİ

**KILIÇOĞLU ANADOLU LİSESİ
YAYIN ORGANIDIR.**

Sayı: 4 2017

SAHİBİ

Kılıçoğlu Anadolu Lisesi Adına
Cemal ÖZKAN

YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ

Remzi ŞİMŞEK

YAYIN KURULU

Remzi ŞİMŞEK
Tahir ALKAN
Şahnur NART
Emine NUR

İNCELEME KURULU

Remzi ŞİMŞEK
Cahit SET
Tahir ALKAN

GRAFİK TASARIM

Elif ARIK

BASKI

Sakarya Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş.

İLETİŞİM

Eskişehir Kılıçoğlu Anadolu Lisesi Müdürlüğü
Yenikent Mh. Sinan Alaağaç Cd. İlkey Sk. No:38
Odunpazarı / ESKİŞEHİR
Telefon: 0 (222) 239 36 21
www.kilicogluanadolulisesi.meb.k12.tr
Dergimiz MEB 2140 sayılı Tebliğler Dergisine
uygun olarak hazırlanmıştır.
Yazılardan yazarları sorumludur.

İÇİNDEKİLER

İçindekiler	1
Sunuş	2
Editörden	3
Demokrasimiz İçin Bir Şehide Minnet	4
Şiir Ölüyor Mu	6
Mutlak Sevgiye Kaçış	7
Güç Yanılsaması	8
İçimizdeki Çocuğu Eksiltmeyelim	9
Hedonizm	10
İnsanlığın Portresi	12
Şiirle Nefes Almak	13
Bulut	14
Suslunluklar	15
Lolâ'ya	16
Gidelim Buralardan	17
Yaşamın Tadının Damakta Kaldığı Anlar Bütünü	18
Nisan Çiçekleri	20
Mutluluk Zor Be!	21
Şiire Dokunmak	22
Uçan Balon	23
Araf	24
Özlüyorum	25
Şiirle Yaşamak Şiirle Ölmek	26
Vazgeçemediğime	27
Şaban Teoman Duralı'da Kapitalizm Anlayışı	28
Hangi Çağdasın 1973	32
Hala Kanayan Yaramız: Çernobil	34
Beyoğlu Kantosu ve Özel'den Bir Dize	36
Havuçcu Sokak Numara Onbir	37
Sevda Sarılmaktır	38
Bumerang	39
Yarım Kalmışlıklar	40
Zamanı Kuşanmak	41
Geçen Bir Yıl	42
Zamana Karşı Koymak	43
Düşünen Gençlikten Parlak Geleceğe	44
Sevgilerde (Behçet Necatigil)	46
Etkinlikler	47
Reklamlar	60



SEVGİLİ eKALEM OKURLARI;

Okulumuz kültürel etkinlikleri arasında yer alan ve kurumsal yapımızın da bir nevi yansıması olan dergimizin çıkarılmasında emeği geçen öğrencilere ve öğretmen arkadaşlarıma öncelikle teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

Bizler bir eğitimci olarak okul, öğrenci, ders, eğitim, sınav, gelecek, vatan, birlik-beraberlik, ahlak, sevgi gibi hayatın hemen her alanına uzanan kavramları ülkemizin geleceği olan nesiller için anlamlı kılmaya bu kavramların içini doldurmaya çalışan insanlar olarak büyük bir yükü üstlenmiş bulunmaktayız. Bu sorumluluğun öneminin bilincinde olarak öğrencilerimize güzel bir gelecek

için gerekli birikimi elde edecek ortamı sunarken aynı zamanda onların sadece bilgi yüklü varlıklar değil sevgi ve saygıyı özümsemiş insanlar olması için de bulunduğumuz mekânları sadece duvar ve çatıdan ibaret bir alanlar olarak değil içinde ruhu olan ve o ruhu barındırdığı biz insanlara da hissettiren bir yuva gibi tanımlama gayreti içindeyiz. Mekânların elbet bir ruhu vardır ama o mekân-lara ruhunu veren içinde bulunan insanlardır. Bizler önümüzdeki yıl geçici de olsa yeni bir okulda eğitim-öğretim faaliyetimizi yürüteceğiz. Ben şundan eminim ki gideceğimiz o okulu da öğretmen- öğrenci hep birlikte EKAL ruhu ile canlandıracağız.

Cemal ÖZKAN
Okul Müdürü

Niçin mi şiir?

Şiir, bir dilin en yetkin ve işlek olarak kullanıldığı edebi türdür. Her dil tarihi boyunca yetiştirdiği şairleri kadar güçlüdür. Şiir yazılan ve okunan bir medeniyet kendini ifade etme ve ifade edileni anlama noktasında oldukça gelişmiş bireylerden oluşur ki bu da o toplumu sürekli canlı ve üretken kılar. Çünkü insan-toplum- sahibi olduğu kelimeler kadar düşünür ve hayal kurar. Şiirin haya-ta olan katkısını sadece dil üzerinden böyle sıralayabiliriz. Ancak bu yazının amacı bizi çevreleyen pragmatist yaklaşımlardan uzak bir şekilde şiiri ele almak.

Sezai Karakoç'un şu çarpıcı sözüyle şiire dokunmak isterim; "öyle bir isyan şiiri var ki, ben onu yakalayacağım."

İnsan, derdi olan düşünen insan, önce kendisiyle sonra da çevresiyle hep bir çekişme, hesaplaşma içindedir ki öyle de olmalıdır. Bu kavga kimi zaman öyle boyutlara varır ki kendini öldürme isteği veya ölü hissetme hali kişi için tek çıkış noktasıdır. İnsan için günlük uğraşların anlamını yitirdiği, her gün çevresini kaplayan insan ve eşyanın yok olup gittiği anlardan bahsediyor. İşte bu anlar somut dünyayı kendi kurduğumuz çemberin dışına ittiği gibi günlük yaşamı ifade eden dili de anlamsız veya en hafif tabiriyle kifayetsiz bırakır. İnsan, yine de içinde oluşan fırtınayı bir şekilde ifade etmeyi, bir şekilde başkalarının da kendi macerasından haberdar olmasını istemektedir. Böyle bir anın ifadesi de ancak dilin günlük basitlikten sıyrılarak en yüce mertebeye ulaştığı dizeler ve o dizelerin oluşturduğu bütünle yani şiirle olabilmektedir.

"Mükemmel mutsuzluğundan insan soyunun" dizesiyle acının coğrafyasının bizim tekdüze yaşam alanımızın dışında, zorla şekillendirilmemiş, bize cebren dayatılmamış, eğitim ve medya aracılığıyla dar duvarlar arasına sıkıştırılamamış bir coğrafya olduğunu hissettiğimizde kurgunun dışında oluşmuş gerçek bir yaşamın varlığını duyumsarız. İşte budur deriz, gerçek budur, geri kalan her şey sahte ve ikiyüzlüdür. Yani şiirin diliyle gerçekliği algılar ve henüz körelmemiş, az da olsa içinde insanlık cevheri kalmış yanımızla bir isyanı yaşarız kendi dışımıza doğru.

Yukarıda yazdıklarım size abartılı geldiyse ilk cümledeki "derdi olan" ifadesi sizin için hiç de

geçerli bir ifade değildir. Yani siz hayatı hiç ince görmemiş, bir aşkı yaşayacak kadar zarif bir gönle hiç sahip olamamış zavallı bir canlısınız. Çünkü bir canlının ağlayan, gülen, hüznlenen, kanayan, yalvaran, haykıran halleri kalbinizde bir kıpırtı uyandırırsa siz bir şiir okursunuz.

Ayrıca şiir; çocukluğumuzdaki ilk diz yarasına, denizi ilk kez gördüğümüzdeki şaşkınlığımıza, arkadaşımızla ilk kavgamıza, annemizin başımızı okşadığı andaki şefkat duygusuna, mahalledeki kıza olan ilk yanık sevdamıza yani bizi biz yapan en insan yanlarımıza duyduğumuz özlemlere açılan bir dünyayı barındırır. Hasretlerin gönlümüze ve dilimize iz düşümleri olur.

Yine gecenin tenhasında gün boyu olan biteni tekrar ederken tüm yorgunluğun verdiği sıkıntı beynimizde bir tıkanmayı zihnimizde bir uyuşmayı oluşturduğunda o tıkanıklığı giderip bizi ferahlatan yine şiirdir.

Şiirde nasıl bir somut fayda beklenebilir ki zaten şiirin kendisi bu faydacı yaklaşımın tam da karşısında bir savaş verirken. İnsan kendinden uzaklaştıkça şiirden de uzaklaştı. İhtiyacı olmayan her malın sahibi olmaya çalıştıkça kendinden bir parçayı bırakarak o nesneye sahip oldu ve bu böylece devam edip gitti. Sonuçta bir toplum ne kadar "modernleşmişse" o kadar da şiirden uzaklaşmış oldu.

Niçin mi şiir okumalıyız; dünyadaki masumların dökülen kanının bizim kanımıza karışıp bizi duyarlı hale getirmesi için, akşam yemeğimizi televizyon karşısında yerken boğazımızdan geçen her lokmanın az önce ekranda gördüğümüz aç bitap çocukların da hakkı olduğunu anlamamız için, insanlıktan çıkmış canilerin nasıl bu kadar hunhar ve yakınımızda olabildiğini anlamamız için, daha büyük ve lüks evlerde oturmak adına doğal ortamlarından olan her türlü yaban hayatının yok oluşundaki payımızı anlamak için şiir okumalıyız.

Kısacası insan olmak ve insan olarak kalabilmek için şiir okumalıyız.

Remzi ŞİMŞEK

Demokrasimiz İçin Bir Şehide Minnet

Eskişehir, 22 Kasım 2016

Demokrasi Şehidimiz Abdullah Tayyip OLÇOK,

Bugün, 22 Kasım 2016. Sen, o kan kokan gecede kahramanlığını duyurup şehadet şerbetini tadalı yüz otuz gün oldu. Ve ben aradan geçen onlarca gün için, o geceyi atlatıp bugün sokaklarda korkusuzca dolaşabildiğim için sana ve senin gibi kahramanlarımıza neler borçlu olduğumu düşündüğümde, omuzlarımda büyük bir yük olduğu fark ettim. Kendi milletine silah doğrultan hainlerin karşısında dimdik duruşun herkesin yüreğinde yer etti. Senin ardından gelenler, bizler de, göğsü iman dolu, kalbi millet sevgisiyle çarpan nice yiğitler gördük o gece. Ve senin, senin gibi şehitlerimizin yolundan gitmeye söz verdik kendimize. Sen bugünün gençliğinin yüz akı oldun. Milli şairimizin söylediği Asım'ın neslinin bugün de dimdik ayaklarının üzerinde durduğunu kanıtladın. "Asım'ın nesli... Diyordum ya... Nesilmiş gerçek; / İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek!" Karakoç'a göre diriliş neslinin ahlakını, vatan sevgisini gözler önüne serdin. Ve izi sürülecek bir yol oldun bizim için. Davan davamız oldu.

"Bir ananın yüreği bütün orduları yıkabilecek güce sahiptir" demişti annen. Onun o kanlı gecede gördüklerini anlatışı beni de ağlatıyor bu gece. İmreniyorum sana, masuma karşı silah doğrultan, köprüünün üzerinde pusu kuranların karşısında korkusuz yürüyen yüreklere. Ve senin orada yürürken neler hissettiğini düşünüyorum. Sahip olduğu, ait olduğu millete bir çocuk gibi sınıksız sarılan, milletin gücünün üzerinde bir güç olmadığını ve olamayacağını bütün dünyaya haykıran hisli yürekler, sizler o gece köprüünün üzerinde şehadete giderken eminim bu duyguların, bu hislerin nicelerini gönlünüzde hissettiniz.

Bugünün düşünmeden, sorgulamadan yaşayan, zulme ve zalime karşı gelmek bir yana, haksızlığa uğrayanlardan bîhaber, bütün derdi sanal ortamlarda sanal kimliklere bürünmek olan genç toplumun yanlışlarına, eksikliklerine ve vurdumduymazlığına karşı, yüce ahlaklı, erdemli, terbiyeli, başına gelebilecek her türlü olumsuzluğa rağmen iyiye iyi, kötüye kötü demekten asla çekinmeyen, zulmün ve zali-



min, batıl ve haksızın savunucularına karşı çıkan, der daim mazlumun yanında olup onun güçlü sesi olan ve bütün bunların bedelini ödeyecek kadar korkusuz ve kahraman gençlik ruhunu ve onun edebini bizlere gösteren en yakın örnek sendin.

Bugün özlemi duyulan edep ve ahlakın timsali oldun. Yaşamaya çalıştığımız bu mukaddes dinin ve vatanımızın, milletimizin tehlikede olduğunu gördüğünde rahat evinde oturup televizyon izlemedin o gece. Çünkü ortada bir haksızlık vardı ve senin düşüncen bunu, masum halka silah doğrultan ve millete tahakküm etmek isteyenleri ve onların bu korkunç fikirlerini kabul etmiyordu. O gece, köprüünün üzerinde zalime karşı Hakkı savunanların arasında senin de olduğunu, bu görevde babanı yalnız bırakmadığını öğrendim. Bizim buralarda sokakları tanklarla işgal edenler olmadığı için bizim görevimiz farklıydı. Eğer bir tehlike olsaydı hiç çekinmeden biz de vatanımızı beklemeye çıkacaktık. Sizin şehadetinizden sonraki gecelerde meydanlar hiç boş kalmadı. Ama ilk gece diğerlerinden farklıydı, seninle aynı duyguları hissedememizden eminim. Senden sonra gelecek olan bizler o gece, yüreklerdeki hissiyatın nasıl gerçeğe dönüştüğünü öğrendik. İşte şimdi, o gece senin elindeki bayrağı bizler devralıyoruz.

Basit bir direniş değildi 15 Temmuz'da milletin ayaklanması. Tankların önüne yatanlar, kamyonla meydana gençleri taşıyan teyze ve orada, yüreğindeki inançla tek silahı canı olan onlarca genç bu destanın sembolü oldu. Fakat o zalim ordusunun anlayamayacağı bir şey vardı: Onlar sanıyorlar ki, ölüm yağdırmakla, can almakla, hürriyet fikri ölür. Hayır. Ölüm yalnızca onların korkusu. O gece şehadete erişenlerin fikri, yeni bedenlerde hayat buldu. Nice Ömer Halisdemirler nice Abdullah Tayyipeler doğdu bir gecede.

Ve ben, bütün bu olup bitenlerden sonra sana ve senin gibi her biri ayrı bir kahraman olarak tarihe kazınan iki yüz kırk beş şehidimize layık bir genç olmak adına söz veriyorum. Bu vatan için gerektiğinde ölmeye söz veriyorum. Ülkemize yönelen her türlü şer odaklarının oyunlarına karşı uyanık olmaya söz veriyorum. Maddi, manevi bir kalkınmanın neferi olmaya söz veriyorum. Ve de sen ve senin gibi şehitlerimizi hiç unutmamaya ve sizden alacağım feyizle geleceğe yürüyeceğime söz veriyorum.

Son olarak, bizlere hakkını helal et "Ey şehit oğlu şehit".

Lamia MÜFTÜOĞLU





Şiir Ölüyor Mu?

İnsanlık tarihine bakıldığında en eski çağlarda ortaya çıkan edebi ürünlerin hemen hemen tamamının şiir formatında olduğu görülür. Sözlü gelenek içindeki destanlar ve efsanelerin, kafiye ve redifin akılda kalıcılığından yararlanılarak şiir şeklinde ezberlendiği ve aktarıldığı görülür. Sonraki dönemlerde özellikle Sanayi İnkılabı sonrasında öncelikle Batı’da, sonrasında diğer medeniyetlerde; şiir, hakimiyetini düz yazıya kaptırmıştır. Bu da bize hayatın içinde maddi unsurların değer kazanması ile şiir arasında ters orantı olduğunu göstermektedir. Yirmi birinci yüzyıla gelindiğinde toplumların gelişmişlik oranlarıyla şiire olan ilgileri aynı şekilde ters orantı göstermektedir.

Şiir, insanın en saf ve mahrem duygularından hareketle oluşur ki o kaynak bizim doğuştan getirdiğimiz bizi biz yapan en değerli hazinemizdir. Sevmeyi, nefret etmeyi, ağlamayı, gülmeyi kısacası insani olan her şeyi işte bu içimizdeki hazinede demleriz.

Benim şiirle ilk tanışmam; mavi küçük bir şiir kitabıyla başlamıştı. Şiir, ilkokul kitaplarımdaki veya hikaye kitaplarımdaki metinlerden daha farklı gelirdi bana. Mısraların son heceleri uyum içerisinde dans ederlerdi. Ses tonumla vurgu verirdim onlara; milli bayramlarda şiir okurken onlarla coşkulanır, havaya girerdim. Onunla farklı bir bağ kurmuş olmalıyım ki ilk şiirimi ilkokul ikinci sınıftayken yazmıştım ve yine o şiirin okul dergisinde yayımlanması benim için çok büyük bir mutluluk olmuştu.

İnsan büyüyünce etkilendiklerini de değiştiriyor etkilendiklerini de. İyilikleri, keşkeleri, arzuları, özelemleri...

Beş yaşındaki bir kız çocuğunun şiirinde o en sevdiği sarı saçlı bebeği vardır. Fakat yıllar geçip genç bir kız olduğunda bebeğinin yerini sarı saçlarından bahsettiği bir delikanlı alır belki. Kelimeler dilinden çıkamaz olduğunda duygularını aktaran bir araçtır şiir. Her redif ve kafiye olduğu yerde şiir olmayabilir ama şiir ancak hislerin, duyguların ve vicdanın olduğu yerden doğabilir.

Günümüzde ilişkiler; aynı kutuplu bir mıknatıs gibi. Aynı gruptan insanlar gittikçe uzaklaşıyor birbirinden. Teknoloji itiyor insanları, zayıflatıyor bağlarını.

Günümüzde insanları buluşturan sadece buz gibi beyaz bir ekran. İnsanlar; hislerden, sözlerden, gözlerle kurulan iletişimden kaçır oldu. Her şeyi bir tıkla halledilebilir sanıyorlar. Ama ya kelimelerin, şiirin büyüğü?

Umarım; gelecekte bir şiir dinlediğinde hala gözü yaşarabilir insanın. Umarım karşısındakine söyleyebilecek birkaç etkili sözü hala bulunur insanların. Umarım teknoloji kalbimizi donduracak kadar sarmaz hayatımızı. Umarım kendine şiir okuyan biri hala kendisi dünyanın en mutlu kişisiymiş gibi hissedebilir. Kısacası, umarım insanın vicdanından beslenen şiirin gücü ve büyüğü hiçbir zaman bitmez.

Aylin ALBAYRAK



Mutlak Sevgiye Kaçış

İçimde yaktığınız her zerreme
 Muhtaç kalın istiyorum .
 Papatya kokan bahar sokaklarında
 Usulca geçmişe bakıyorum.
 Mutlu birkaç anı arıyorum
 Kaybetmekten korkuyorum
 Kaybetmek istemiyorum
 Sonra ?
 Sonra bum!
 Hepsi gidiyor .
 İlk kez bir şeylerin "geçmiş" olması
 Canımı yakıyor, ağlıyorum
 Çevreme bakıyorum.
 Her şey mükemmel.
 Yaşantılar, konuşmalar, anılar .
 Ben ise mükemmelliğe çok uzakta
 Bir battaniyeye daha sıkı sarılıyorum
 Yavaşça ıslanıyor iplikler
 Yavaşça soluyor renkler
 Tükenmişliği içimde hissediyorum
 Yavaşça dökülüyor yıldızlar
 Küçük prensi anımsıyorum
 Yavaşça sıklaşıyor gözyaşlarım
 Kırgınlıklarımı sol tarafıma batmış buluyorum
 Yavaşça kesiliyor nefesim
 Gözlerim kapanırken ağzım kuruyor, susuyorum
 Yavaşça gömülüyorum
 Evet, evet ilk kez koşulsuzca seviliyorum.

Sinem ÇULHA



GÜÇ YANILSAMASI

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların birinde, güç arzusu ile yanıp tutuşan bir savaşçı varmış. Bu savaşçı o kadar hırslıymış ki en güçlü olabilmek için tüm diyarı gezmeyi göze almış.

Gezmiş durmuş ve gittiği her ülkenin, her şehrin ve her köyün en iyilerini yenmiş. Dönmüş dolaşmış ve başladığı yere geri dönmüş.

Tüm diyarı dolaşmış ve en güçlü savaşçıları yenmiş ancak güç arzusu bir türlü dinmemiş. Savaşçı hala en güçlü olduğuna inanmıyormuş. Bu durumun acısını çekmeye dayanamayan savaşçı, halkının bilgesine sormuş;

-Ey yüce bilge, söyle bana! En güçlü ben miyim, ha?

Bilge, savaşçının sorusuna şu şekilde cevap vermiş;

-Ey aciz Savaşçı! Yüce Dağ'ın en tepesindeki en karanlık mağaraya git. Son düşmanın orada yenilmeyi bekliyor.

Savaşçı, bunu duyar duymaz başlamış koşmaya. Çok geçmeden dağa ulaşmış. Tırmanmış önce. Zirveye en yakın mağaraya ulaşın-

ca dalmış mağaranın içine.

Meşaleler ile aydınlatılıyormuş mağara. Savaşçı yürümüş. Yürüdükçe mağaranın derinlerinde bir şey olduğunu görmüş. İlerledikçe, gördüğü şeyin bir ayna olduğunu fark etmiş.

Aynaya yaklaşmış. Oldukça sıradan bir aynaymış. Başlangıçta bilgenin onunla alay ettiğini sanmış. Tam geri dönecekken bir ses işitmiş mağaranın derinlerinden;

-Aradığın burada Savaşçı. Diyardaki tüm güçleri yendin, geriye en güçlüsü kaldı. Mutlak gücü arzuluyordun değil mi? Bunun olması için olması gereken tek şey senin olmaman Savaşçı, aynaya baktığında gördüğün şeyin olmaması. Çünkü evlat; kendini üstün görmeni sağlayan şey kendinden başkası değil. İşte bu yüzden evlat, en büyük düşman kendin ve en keskin kılıç ayna.

Sesin kesilmesiyle birlikte Savaşçı anlamış. Aynayı parçalamış ve kılıcını da oraya bırakarak dağdan inmeye başlamış;

Mutlak güce ulaşmanın tek yolu, gücün olmadığını anlamakmış.

Bora ÖZKUL



İçimizdeki Çocuğu Eksiltmeyelim

“Eğer uçurumun kenarında yürüyeceksen kanatların olmalı.”
Hayatın bize verdiklerini iyi değerlendirmeyi bilirsek sonradan bu birikimlerimiz bize yardımcı olacaktır.

Aldığımız bir karar bizi pişmanlığa, mutsuzluğa yahut gurura ve mutluluğa; her neye iterse bunun sonucunda ulaştığımız deneyim bize ileriki yaşantımızda kolaylık sağlayacaktır.

İnsan bazen düşünür, “Neden böyle yaptığını, farklı bir karar alsa nelerin değişeceğini veya yaptığı eylemin doğruluğunu”. Kafasında bir çığ gibi büyüyen “keşke” kelimesi, pişmanlığın gitgide artmasıyla bizi bir enkazın eşğine sürükler.

Hayatın bizim için hazırladığı hain tuzaklardan birine düşmemiz, ayağa tekrar kalkamayacağımız anlamına gelmez. Ayağa kalktığımızda ise bizden eksilen tek şey içimizdeki çocuktan bir parça olur. Fakat hayat bize engellerle dolu bu yolu yürütmezse biz o yolun sonundaki olgunluğa ulaşamayız. Atlattığımız ya da takılıp düştüğümüz her engel ileride bize kocaman bir filmin ara kesiti olarak geri döner. Bir süre sonra ise artık hangi engelin ne zaman, nerede çıkacağını bilir ve o yola hiç girmeyiz. Çünkü artık düşüp ayağa kalktığınızda bizden eksilecek bir çocuk kalmaz. Geriye sadece büyüttüğümüz olgunluk ve ruhumuzun terk ettiği bir beden kalır.

Doğa ÜLKER

Hedonizm Ve Beklenenler Üzerine

Bundan yıllar yıllar önce Sokrates'in öğrencisi Aristippos ortaya çıktı ve bugün dahi namını sürdürecektir olan , yıllar yıllar sonra insanları avare avare sürükleyecek fikrini ortaya attı. Bu fikir bütün insanlarda var olan bir duygunun özerkleştirilmesiyle tüm toplumu yavaş yavaş fikirsiz, yorumsuz, yaşamak için yaşayan insanlar ordusuna dönüştürdü. Şimdi "Aristippos'un söylediği şey ne?" diyeceksiniz. Basit olarak ifade edersek " Biz bu dünyada mutluluğa ulaşmak için varız. İnsanın bütün eylemleri haz için olmalıdır." Yani kabaca keyif almadığın canının çekmediği hiçbir şeyi yapma! dedi. Bu fikir o zamanın insanları tarafından nasıl karşılandı bunu bilemiyorum. Ama günümüzde bu fikrin Aristippos'a ait olduğunu bile bilmeden nasıl benimsiyoruz evimize buyur edip en güzide köşelerimizde ağırliyoruz bundan bahsedeceğim.

Mutlu olmaya çalışmak ya da huzuru aramak en azından acı çekmek istememek hepimizin doğal bir özelliği. Buraya kadar bir problem yok zaten. Ama mutluluğu hayat motivasyonumuz ve dinamizmimiz haline getirmek oldukça saçma bir yönelim. Peki neden? Çünkü her histe olduğu gibi mutlulukta sadece bir haldir, aşırı soyuttur ve kısa sürelidir. Şu masalların sonunda bize sattıkları cümleyi düşünelim " Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar..." Lütfen bu cümleyi aklınızda çevirin ve olurlarına bir bakın. Bu insanlar hiç mi bir sorunla karşılaşmadı. Yani en azından prens grip falan da mı olmadı? Bize o an bu duyguyu sattılar ve gerisini pek de düşünmedik. Hayal etmenin keyif verdiği şeyler her zaman gerçeğe yakın olmuyor ne yazık ki! Bence tam olarak bu yüzden sürekli mutluluk için çalışmak , yaşamak çok anlamsız çünkü insan bu kadar basit bir varlık değil. İnsanı diğer varlıklardan ayıran şey: olaylar yaşaması ve bunlardan ders çıkararak hayatına daha iyi yön verebilmeyi öğrenmesi yani eğer sadece mutlulukla ve haz aldığımız şeylerle kendimizi kısıtlar ve cam bir fanusun içine koyarsak güvenli alanımızdan çıkmadığımız için ders çıkarabileceğimiz bir deneyim de yaşayamayız.

Doğal olarak sadece mutluluk adına diğer tüm duyguları düşünceleri deneyimleri feda etmiş oluruz ki "Bal yiyen baldan usanır." atasözü gereği mutluluk artık insan gibi karmaşık bir varlık için yetersiz gelmeye başlar. 1970'lerde yapılan araştırmalarda mutluluğun yapısında zamanla meydana gelen değişimler incelenmiş. Brickman Campbell insanların iyi ve kötü olaylara olan tepkilerinde zamanla meydana gelen değişimleri incelemiştir. Mutluluk veren olay yaşandıktan hemen sonra artan mutluluğun bir süre sonra aynı olay devam etse dahi aynı derecede mutlu etmediği ve giderek etkisinin azaldığı gözlemlenmiştir. Örneğin milli piyango kazanıyorsunuz ve aşırı bir mutluluk yaşıyorsunuz ama bir süre sonra eski mutluluk seviyenize yani normal ruh halinize geri dönüyorsunuz ki bu kötü olaylarda hayat kurtarıcı bir şey haline dönüşüyor. Çünkü ölüm hastalık gibi olayların ardından ilk üzüldüğümüz seviyede devam etseydi hayat yaşanılmaz hale dönüşebilirdi. İngiliz bir komedyen gösterisinde şöyle bir anısını anlatmıştı: "Uçağa bindik ve artık uçakta mobil bir programın kullanıldığını ve bize mükemmel bir kolaylık sağlayacağını duyuruyorlardı. Herkes eline telefonları aldı ve uygulamayı deneyimlemeye başladı. Birkaç dakika sonra uygulamada bir sorun oluştu. Birden insanlardan kötü sesler yükselmeye başladı.(böyle uygulama olmaz olsun gibisinden) bende şaşırdım ve fark ettim ki insanlar daha varlığından 10 dakika önce haberi olduğu bir uygulamanın yokluğundan yakınıyorlardı." Bence durumumuzu en doğru ve kısa anlatan örnek bu.

Size bunları anlatıyorum ya da yazıyorum diyelim amacım aslında 2500 yıl önce o adamın tanımladığı şey şimdi bizi biz olmaktan nasıl çıkarıyor? Bizi yalnızca tüketen ve tükettikçe var olabileceğini zanneden prototipler haline getiriyor bunu söylemek, bunun üzerine konuşmak. Tabii ki daha önceden fark etmişsinizdir; fakat en azından hepimizin bu konu hakkında kendi için bir şeyler yapmasını sağlamak istiyorum. Çünkü firmaların

günümüz medyasının, televizyonların, sosyal medyanın ticaret yaparken belki sadece ürününü satmaya çalışırken ve paranızı alırken aslında sadece paranızı-paramızı almadığını söylemek istiyorum. Sizi duygusal, mantıksal, psikolojik her yönden yağmalıyor. Sizi incitiyor. İçinizdeki o güzel tohumları kısır hale getiriyor. İnsanda manevi anlamda bir kabızlık hali yaratıyor. İçinizdeki ilhamı ve mükemmelleşebilecek yeteneklerinizi fikirlerinizi öldürüyor. Kuzu postu giymiş bu kurtçuk, o kadar yavaş ve sinsi olarak giriyor ki hayatınıza taaaa 10 aylıkken pırıl pırıl bir zihnin bilinç altını işleye işleye 30 yaşına geldiğinde sadece pop müzik dinleyen insanların mutsuzluklarından beslenip çevresindekilerde mutsuz olunca içi rahatlayan alışveriş merkezlerine bir tapınak edasıyla gidip tüm ritüellerini gerçekleştiren fast food yiyip yeni çıkan topuklu bot yada ponponlu bere modasına uyup içini rahatlatan sürekli tüketen ve tüketiyorsam varım ,tükettiğim kadarım, aldığım ürünler beni yansıtır kafasında gezen kendine uygun mu düşünmediği kendisine ilk okuldan beri empoze edilen bunu olursan kolay yoldan para kazanırsın denen mesleği olan ve o kazandığı parayı aslında aklında bile olmayan o ay çıkmış yeni ürünlere yatıran bir yaratığa dönüşür. Yaratık diyorum biraz ağır mı kaçtı bilemiyorum ama bu tanım kesinlikle insan olamaz. İnsan kendiyle ilgilenir. Kendiyle ilgilenme dediğim şey: kendine yeni ciciler almak, cilt losyonları, marka marka ayakkabılar kendimize onlarla birlikte aldığımızı düşündüğümüz statüler tarzlar ikonlar fikirler... Kendinle ilgilenmek dediğim kesinle bu değil. Öncelikle o hep birlikte ne tarafa koştuğumuzu sürüklendiğimizi bilmediğimiz insan sürüsünün içinden çıkmak. Sonra da dinleyin, kendimizi dinleyelim. Herkes karşıdakini dinlemekten, empati kurmaktan bahsediyor. Nasıl kuracaksın empati? Seni kimse dinlemedi ki! Kimseyi bırak sen dinlemedin! Olurum işte bir şeyler diye akışına bıraktın tevekkül ettiğini düşündün belki. Ama kazığa bağlama muhabbetine ne oldu? Bak içinde mis gibi fikirler senin tarafından keşfedilmeyi bekle-

yen yeteneklerin hep orada duruyor. Belki kırılgan biraz sana. Bunca zaman bastırdın kenara ittin. Ama hiçbir zaman geç değildir ki! Bize masallarda anlattıkları şu gelen peri anne ya da filmlerde kızı-adamı değiştiren o ikonik kişi -hani hepimiz biraz bekliyoruz ya onu- birinin gelip ya yaralarımızı sarmasını ya bizi hooop alıp ünlü-zengin birisi yapmasını, alnımıza hep bir sihirli değnek dokumasını bekliyoruz ya. Ben size, sana, bana, bize, hepimize şunu söylüyorum: O kişi asla gelmeyecek. Evet belki biraz zor geliyor hazmetmesi ama gelmez çünkü seni keşfetmesi gereken yine sensin. Kendi sesini yine sen duyabilirsin. Çünkü herkese sadece bir hayat verildi. Kendini bulması, elinden tutması, konuşması, yetişmesi, hesaplaşması, gelişmesi için. Kimse kendi hayatını bir başkası için asla feda etmez. Hele ki böyle egoist hedonist bir toplumda günahını vermez. O yüzden lütfen bu yazıyı kendine al. Senin için yazdım bunu. Ayşe, Kader, Fatma, sıra arkadaşın, kardeşin, arkandaki, önündeki için değil; Senin için. Dertleştin seninle, haddim olmayarak tavsiyeler verdim. Umulur ki güzel çok güzel yarınların ve yarın bile hamlamamış, yontulmamış, prototip hale gelmemiş, dolu dizgin, hoyrat, kendini bilen bir ruhun olur.

Şahnur NART

Kaynakça:

<http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=442>
<https://onedio.com/haber/bosuna-mi-mutlulugu-ariyoruz--432010>
<http://www.xn--insanadeer-hpb.com/icerik.aspx?type=icerik&id=fc9f853c33464423a150dc7f654040c0>
<http://dergipark.gov.tr/download/article-file/101276>
<http://www.sdergi.hacettepe.edu.tr/makaleler/PrutanizmdenHedonizmeDegisenBosZamanKavrami.pdf>

İnsanlığın Portresi

İstanbul'un dar sokaklarında dolaşıyorum. Gençliğimin sokakları bunlar. Sokaklar hiç değişmemiş gibi, hep aynı darlık; hissettirdiği duygular da aynı, nedense. Ancak şunu biliyorum ki ne İstanbul eski İstanbul ne de ben eski benim. İstanbul da bunu biliyor. Ve gelişimin şerefine tüm rahmetini üzerime yağıdırıyor.

Avare avare dolaşırken, eski toprak insanının yüzünü inceliyorum. Kendimce "İnsanlığın Portresi" ni çiziyorum.

Derinleşmiş yüz çizgileri, düşünceli bakışları... İstanbul tüm yorgunluğunu kır saçlı bir adama yüklemiş ancak çoktan yorgun düşmüş olan bu adam gözlerinin kederini gizleyemiyor. Hayalimde, bu yorgun savaşçının ak düşmüş saçlarını okşuyorum.

Yürümeye devam ediyorum.

Kulaklarımda aşına olduğum bir ses var. Yaklaştıkça, bu güzel sesin sahibinin, parmakları akordeonun tuşlarında gezinen; 17'sinden hallice bir delikanlı olduğunu görüyorum. Neşeli görünmeye çalışan bu genç; ters çevirerek önüne koyduğu şapkasına atılan birkaç kuruşa hem ağırbaşlı hem de minnettar bir edayla, baş selamı veriyor. Ceplerimi karıştırıyorum ancak bir sakız çöpünden başka bir şey bulamıyorum. Utanıyorum, bakışlarla gence bakıyorum. Genç, bakışlarımdan birini yakalıyor; kısa bir an gözlerimin içinde, ardından da aşağıya doğru sarkan pantolonumun ceplerine bakıyor. Dudaklarının kenarı oynuyor hafifçe, tebessüm ediyor ve aynı edayla baş selamı veriyor. Çaldığı şarkılardan birini bana armağan ediyor. Daha fazla kalamıyorum; gözlerinin içine bakıyorum kısa bir süre, kendimce veda ediyorum. Sonra hızla başladığım yere dönüyorum. Dönüyorum ama içimden ağlamak geliyor, hıçkırığa hıçkırığa. Hayalimde, bu akordeon kalpli gencin ellerinden tutuyor; ona ancak gönlü zenginlerin anlayacağı türden hediyeler veriyorum.

Yürümeye devam ediyorum.

Her köşesi bana bir şeyler hatırlatan bu şehrin sokaklarından geçerken anılarım çığlık atmaya başlıyor sanki. Ellerimi kulaklarıma götürüp, sıkıca bastırıyorum ancak sesler gittikçe büyüyor. Kaçmak geliyor içimden.

Ağlayarak yanımdan geçen, saçları örgülü küçük kıızı; kahkahalar eşliğinde yağmurda yürüyen bir arkadaş grubunu; çay bahçesinde ısınmaya çalışan iki sevgiliyi ve daha nicelerini geride bırakıyorum. Çünkü çizdiğim portre çok hüznü bir hal alıyor ve ben onu İstanbul'un denizine atıyorum.

İşte o an, aslında İstanbul'la iki yabancı olduğumuzu ve onun kucağında bir misafir olduğumu fark ediyorum. Ayrılmadan önce teşekkür ediyorum İstanbul'a, misafirperverliği için. Son kez "Elveda!" diyorum acıların şehrine. Sonrasında sonsuzluğun maviliğine karışıyorum. Kendimden haber alamıyorum.

Senanur TÜRKMEÑOĞLU

Şiirle Nefes Almak

Yağmur yağar, her damlanın toprağa düşüşüdür, rüzgârda daldaki sallanan yeşil yapraktır, güneşin kızdırdığı topraktaki çatlaktır, karın gökyüzündeki dansıdır, betonlarla örülü bir sokaktan dönünce ansızın karşınıza çıkan denizdir, bir çocuğun kaydırdıktan kayarken yüzünde beliren gülümsemedir, yeni alınmış bir kitaptan yayılan kokuyu içimize çekmektir, izlenişmiş bir filmin ardından duyulan eksiklik, bazen de düştüğümüzde dizimizde oluşan yara, acı bir kalbin ardında yatan hüznün, yıkılmış bir dünyanın ağlayan çocukları, bir uçağın bıraktığı korkunç sessizlik, harabelerin oluşturduğu ürperti, bir bahar gününü drama dönüştüren ayrılıktır.

Ben hayatın her yönünü ve yaşadıklarımı, yaşıyacaklarımı “Dest-bûsî arzûsuyla ölürsem dostlar, Kûze eylen toprağım sunun anınla yâre su.” Dizelerinden sevgileri yarınlar bırakmış şairin dilinden, hep evet diyen yılgın erkeklerden anlarım.

Şiire yerleştirilen dünyadır aslolan. Gerçek sizin anladığınız her bir yaşamak kaygısıyla güzelliği es geçmek değildir. Yazının en başında anlattığım farkındalık ancak şiirle girer hayatımıza.

Beni ilk etkileyen şiiri hatırlarım da, sanırım yine yılgın bir erkekten öğrenmiştim onu. Bana dediği şeyi dün gibi hatırlıyorum da “İnsan bilemiyor bazen, anlatacak çok şey oluyor ancak lafa nerden başlasa bilemiyor. Ben de insanım, anlatacak çok şeyim, dönecek çok kelime var. Lakin hepsi aynı yere varıyor ve ben kelimeleri bu şiirde buluyorum.” demişti. Şiirdi değil mi ilk başta anlattığım? O vakit bir de şiiri sevme sebebimi anlatayım.

Nasıl oluyor, nasıl yapıyordu bilmem. Hala anlayamadım onun sırrını. Nasıl düşlediğim her şeyin sonu ona varıyorken ben nasıl varmadım ona hala anlayamadım. Durur bazı bazı aklıma düşer o şiir. Tüm hayatımı, hayallerimi, gerçeklerimi, doğrumu, yanlışımı,

benliğimi, bana dair her şeyi ele geçiren o şiir...

Bir dördlüğü var ki o şiirin ne yapsam unutamam. Şair ne güzel anlatmış her şeyi o dize-lerde:

“Soğuşu severdim ben bahar gözlüm
Sen de bilirdin bunu

Ölüm soğuşunu severim sanmış olacaksın
Yoksa beni öldürmek pahasına bırakmazdın” .
Şair şöyle devam etmiş dizelerine:

“Ve eğer görmek istersen çekinme
Belki sızlanırım, belki kızarım
Belki gözünün içine bakar
Huzurla dökerim gözyaşlarımı
Fakat sırtımı sana asla dönmem bahar göz-
lüm.”

İşte bu şiirden sonra sevdim şiiri ben. Bir çocuğun kaydırdıktan kayarken yüzünde oluşan gülümsemeyi de gördüm, yeni alınmış kitaptan yayılan kokuyu da çektim içime, izlenilen bir filmin ardından duyulan eksikliği de hissettim. Evet ben yazmayı severim. Kelimelerimi, söyleyemediklerimi kalemim yettiğince kâğıda dökmeyi severim. Ama o yılgın adam ve o güzel şiir bana şunu öğretti: Ben şair olamam. Ne Orhan, ne Özdemir, ne de Nazım olamam. “Giden geminin ardından atlayamam” demiş Orhan. Ben boğulacağımı bilsem de yine atlarım. “Sana gitme demeyeceğim” diye sessiz sedasız sevmiş Özdemir. Ben bağıra çağıra, ulu orta söylerim sevdiğimi. Piraye için yazdığı onca şiirden sonra aşkına ihanet etmiş Nazım. Ben ne ihanet eder ne de bırakırım sevdiğimi. Ben şair olamam. İyi ki de olamam aslına bakarsanız. Şairler terk edermiş sevdiklerini. Sırf güzel şiirler yazabilmek için. Akıl işi mi bu hiç? Şiirsiz nefes alınmaz bilirim lakin şair olup da kendimi öldüremem ben. Ancak şiiri sonsuzluğa uzanıp da severim.

Nilay FİLİZ

BULUT

Ben bulutu sevdim azizim
Onun sayesinde yağan yağmuru değil
Ben gökyüzünün maviliğini sevdim azizim
Gecenin karanlığını değil

Belki şairler yağmura yazmıştı ama
Marifet bulutdaydı aslında
Ben aşığım göklerde ki pamuklara
Masum, bembeyaz, tertemiz...

Kimi zaman hayallerimize ortak oldu
Bazen de uçurtmalarımıza ev sahibi
Yağmur da getirdi, kar da, dolu da
Bazende kapattı güneşimizi masumca

Lakin hep göklerdeydi o tertemiz pamuklar
Bizi hiç bırakmadılar, bırakmayacaklar
Her şekile büründü benzetebileceğimiz
Sevdiğimiz, kaybettiklerimiz, yada hayallerimiz

Şule ÇETİN

SUSKUNLUKLAR

Susuyorum albayım
Kalbime susuyorum
Aklıma susuyorum
Ama en çok da insanlara susuyorum

Gözleri kahve gibiydi
İçmeden uyanamazdım mesela
O kahverengi gözlerde
Ne uykular kaçırmış

Kalbi süt gibiydi
Sevgisi şeker
Bir bardak içmeden
Uyuyamazdım albayım

Ne gözlerinden ne kalbinden
Bir yudum alabildim
Ne uyudum ne de uyanabildim
Arafta kaldım albayım

Çılgılık çılgılığa bağırdım insanlara
Çıkarınsınlar beni buradan diye
Ne hacet tek yaptıkları
Korkmak ve kaçmaktı

Albayım burası karanlık
Albayım korkuyorum
Bilirim kurtarırsın sen beni
Elinde olsa hayallerimden çıkarırsın

Hayallerimden çıkıp yanıma koşarsın
Korkumu alırsın parçalarsın kalbinle
Karanlığımı avuçlarında ezersin
Üzülme albayım bilirim ben seni

Yarım hissetsem tamamlamaya gelirsın
Sussam susmaya
Konuşsam dinlemeye
Koşsam koşmaya gelirsın

Üzülme albayım bilirim ben seni
Kalbini parçalar kırıklarımı sarmak
İçin verirsın onları bana
Yani ben öyle hayal etmişim seni

Sadece hayallerde de olsa
Hep yaşa albayım
Benim gibi suskunlara
Yoldaş ol albayım

Zeynep Tuba ACAT



LOLA'YA

Bir balık olmak isterdim Lola. Gerçek bir balık.
 Derin deniz sularında özgürce dolaşmak isterdim. Üstelik boğulmaktan korkmayarak.
 Bir balık olsaydım eğer boğulmaktan, kaybolmaktan, unutamamaktan korkmazdım .
 Ama ne yazık ki ben bir balık değilim Lola.
 Boğuluyorum 4 duvar arasında. Kayboldum anlıyor musun ?
 Kendi içimdeki hayat çemberinde, durup dururken kayboldum.
 En başa döner miyim sence bu oyunun sonunda ?
 Ne yazık ki ben bir balık değilim demiştim ya, cidden ne yazık ki değilim.
 Bir balık olsaydım eğer üç saniye sonra eskiye dönerdim.
 Aylar oldu be Lola, soğuk kış yerini bu bahar havasına bıraktı.
 Papatyalar açtı anlıyor musun ?
 O sevdiğim kitabın arasına koyduğum çiçekler kurudu.
 Hani su okuduğumda onu hatırladığım kitap. Hatırladın mı ?
 Tüm sayfalarındaki çiçekler kurudu . Ben de kurudum onlarla.
 Yoruldum Lola. İnan çok yoruldum.
 Bilirsin kapkaranlık bir geçmişten geliyorum. Ama yine en iyi sen bilirsin " geçmiş " geçemi-
 yor ki bazen. Çok zorluyorum kendimi inan, geçmiş sonuçta diyorum. Canım aynı yerden
 yine yanıyor , aynı yerden yine kırılıyorum, aynı yerde yine ölüme susuyorum.
 Lola, ölümü düşünüyorum. " Ölürsen geçer belki " diyorum.
 Çoktan öldüğümü fark ediyorum . Kaldıramıyorum Lola anlıyor musun ?
 Bir de soruyorum. Nerden anlayacaksın ?
 Seni anlıyorum diyenlerin hiçbiri bi halı anlamıyor. Sen de anlamıyorsun.
 Boşuna yazıyorum sana da. Saat geç oldu keseyim burada.
 İyi bak kendine. Ben de iyi olmak istiyorum.
 Unutmak istiyorum. Boğulmamayı öğrenmek, bir şeyleri unutmak istiyorum.
 Ha bir de son olarak Lola, artık bir balık olmak istiyorum.

Sinem ÇULHA



GİDELİM BURALARDAN

Gidelim buralardan,
 Herkesten uzak bize yakın yerlere
 Cam kenarı senin olan bir çift otobüs bileti
 Kalmamalıyız bu şehirde
 Çok biriktirdi anıları bu şehir belki de
 Her sokakta kırık dökük hatıralar
 Başka ne kaldı elimizde?
 Buğulu esen bu rüzgar
 7.45 saatlerinde otogar
 Ne kalabalık olurmuş sahi insanlar
 Uzatmadan,daha güneş doğmadan
 Hadi, gidelim buralardan
 Tükettik ne varsa bu şehirde
 Artık ne Kız Kulesi ne Galata
 Her şey sıradan aslında

Kısaca;
 Kız Kulesi aşıkmiş Galata'ya
 Sen gelmiyorsun ama
 Gitmemiz lazım buralardan
 Senden gidemiyorsam
 Bu şehirden gitmek lazım o zaman

Melike ÜNLÜLER

YAŞAMIN TADININ DAMAKTA KALDIĞI ANLAR BÜTÜNÜ

Karanlık...Şehri kuşatan karanlığın yerini gün ışığına bırakmadan önceki son iki saati. Puslu arka mahallelerin esaslı varoşları için gece hız kesmeden devam ediyordu. Gece boyu ateşlenen silah seslerini saymasına rağmen uyuyamayan Danyal haricinde. Buralarda yaşayan mahallelinin uykuya dalabilmesi için bunu yapabilmesi elzemdi. Sadece bayramlarda et yiyebilen mahalle sakinleri için koyun saymak alışlagelmedik bir hareketti. Kafasını kaldırıp kırık camdan dışarı bakmaya yelten-di.

Heyhat o gücü kendisinde bulamadı. 3 duvar 1 pencere ortasında biçare uyumaya çalıştığı odasında eksik bir şeyler sezdi. Bu eksik şey, eksik olan şeylerin ne sonuncusu ne de ilkiydi.

Mahallenin getir götür işlerini yapmaktan kasatı kesilmiş elleriyle yüzünü ovaladı ve "Hayatım bana yapılanlara seyirci kalmakla geçti. Yaşadığım zaman diliminde son kez başrolü devralma vakti." dedi. Modern insanın göstermelik yaşam mücadelesinden ziyade o savaşın tam ortasında aktif rol oynayan felek askeri Danyal başçavuştu. Böylesine bir muhitte kimsesiz ve öylesine rastgele yaşayan bir yaşam formu olarak nitelendirirdi kendini. Bu tür bir yaşam formu ne isteyebilir hayattan? Son model bir cep telefonu mu? Yoksa lüks bir spor arabayla etrafına caka satmak mı? Belki külüstür bir arabayla bakkal İdris Efendi'ye hava atmak isteyebilirdi. Bir keresinde İdris Efendi kendisine "Senden adam olmaz ulan kerkenez" demişti. Gösterecekti aldığı 2. el Şahin'i ona. Yanlayacaktı dükkanın önünde.Bir de vitesi sona aldı mıydı İdris Efendi'nin yüzündeki ifadeyi keyifle izleyecekti." Hani adam olmazdı benden İdris Efendi hani ne oldu ?" diyecekti. Son günlerde yüzünün gülümsemesine neden olabilecek nadir düşlerdendi. Saate baktı. Düşlerle ve düşünceleriyle kavrulurken sabah ezanının yaklaştığını fark etti. Sabah ezanından da cesaret alarak dışarı çıkmakta karar kıldı. Belki aldığı bu cesaretle günlerdir yapmak istediği şeyi gerçekleştirebilirdi. Hayat düzenini

yerle bir eden olaylar silsilesinin içindeydi 2 gün önceye kadar.Galiba böyleydi hayat.İnsanlar düzene sokar ama Tanrı o düzeni yeni baştan yaratır. Danyal bu kez gücünü topladı ve ani bir hareketle yataktan kalktı. Gerindi, giyindi ve evi terk etti. Yeni aydınlanmaya başlayan hava içini huzurla doldurdu. Kaldırım taşlarını boynu bükük sayarak yürümeye devam etti. Kuşların cıvıltılarındaki sitemkâr selamı ıslıkla karşılık vererek aldı. Bütün olanlara rağmen yaşamak her şeye değişiyordu. O kadar da kötü değildi sanki yaşamak. Bir an olsun her şeyin güzel olacağı yalanına o da inandı.Varacağı yere az kalmıştı. Yolda dilenmekten yorulmuş yalın ayaklı sokak çocuklarını gördü." Onlara verebilecek bir şeyim olsaydı keşke" diye içinden geçirdi. Durdu ve insanlığından utanmak istedi. Yaşıtları okula giderken onun burada dilenmesi gerçekten inandığı şeylere olan inancının bir anda sarsılmasına sebep oldu." Misaldi cennet ve cehennem, masaldı hepsi. İnsanoğlu kaç bin yıldır aynı hikayelerle uyutuluyor ve uyandığıdaysa bazı şeylerin inandığı gibi olmadığını görüyor." Bu cümleleri sarf ederken bir filozof edasıyla sigarasından bir nefes alıyordu. Nihayet varış noktasına ulaştı. Kırık dökük bir tabela karşılıyordu onu." Kurukenevir mezarlığına hoş geldiniz."

Girişte bıyıkları yeni terlemiş âlicenap bir mezar bekçisi karşıladı Danyal'ı. Kafasını hafifçe eğip selam verdi. Karşılığını aldı. Bekçi bir süre Danyal ın arkasından bakakaldı. Hoşnut değildi bu durumdan. Toplum içine girdiğinde fazla dikkat çekmemek için uğraşan birisi olarak gözlerin üzerinde olması onu rahatsız ediyordu. Biliyordu ki mezarlık gibi bir yerde gözünü onun üzerine diken tek kişi bekçi değildi. 3'e kadar sayıp arkasına bakmaya karar verdi. 1,2,5,9,12...Arkasını döndüğünde bekçiyi göremedi. Sanki yer yarılmıştı bekçi de ölümlere katılmıştı. Hep beraber Danyal'a gülüyorlardı sanki. Etrafında odaklanmaya çalıştı. Ölüm sessizliği cırcır böcekleriyle birleşince ortaya ölüm kadar ciddi bir düet çıkmıştı. 3 kişilik aile kabristanının yanından geçti. Aradığı şeyi bulmaya çalış-

sırken gözü ister istemez mezar taşında yazılan tarihlere takıldı.

”Defne Arslantürk 01.01.1919-13.11.2016” Bu kadar fazla dünyada bulunup acılarla yoğrulmaktansa erkenden ölmeyi yeğlerdi. Solan nergis çiçeklerine baktı ve iç geçirdi.”100 yaşına merdiven dayamış bu kadın kadar yaşlı olmasalar da solgunluklarından anlaşılıyor aynı kaderi paylaştıkları” “Melih Tuna 07.02.1973-30.11.2010” Granitten yapılmış mezara yaklaştı ve “Orta yaş bunalımının aldığı canlardan birisi gibi görünüyor. Kim bilir ne derdi vardı. İnsanların yaşarken harcamadığı parayı mezara harcamaları bana hep saçma geliyor. Bir bakıma iyi hissettiriyordur belki de. Peki bizim gibi parası olmayan güruh ne yapsın? Bizim gibilere öbür dünyada da konfor yok galiba.” dedi.

”Buğra Turan 15.07.1990-17.08.1999” Bu tarihi biliyordu. Tanıdıktı. Gözleri doldu ve “Depremzede. Çocukluğunun en masum döneminde canını alan Tanrı’ya isyan mı etmeliyim? Yoksa hiçbir şeye değmeyecek olan bu dünyayı görmediği için onu şanslı mı saymalıyım?” dedi.

Sayamayacağı kadar mezar taşı okudu Danyal. Boydan boya gezdi mezarlığı ve en baştan beri aradığı şeyi bulabildi.

”Danyal B**** 04.04.1989-06.06.2017” Üstü açık derme çatma bir mezar. Mağrur ve zafer kazanmışçasına gururlu bir ifade vardı suratında. İnsan boyu kadar derin ve yarım boy kadar eni olan kabre yavaşça girdi. Sırt üstü uzandı ve gökyüzünü izlemeye koyuldu.” Yıldızları sayarsam sabahı daha kolay ederim. 1,2,3,4,5...” Eski mahallesindeki evinden daha konforlu olduğuna şüphe yoktu. Hülyalara doğru yol aldı yüzünde tatlı bir tebessüm ile.

Köşkünde uyandı.Portakal suyunu içti ve son model spor arabasına binip İdris Efendi’nin dükkanına gitti.”Ooo Danyal sen miydin evladım. Kocaman adam olmuştun görmeyeli Maşallah oğlum.” Diyerek karşıladı Danyal’ı.Mahalleli

Danyal’ı gör-dükçe büyüleniyordu adeta.

”Yunus’un oğlan Danyal değil mi bu ?”

”Ne kadar yakışıklı olmuştun kızanım sen böyle” “Aslansın Danyal ağabey yürü be kim tutar seni.” Danyal göğsünü kabartarak hepsiyle konuşmaya uğraşıyordu. Mahallelinin en sevdiği kişi oluvermişti birden. Fakat burada bir yanlışlık vardı. Bu hayat ona ait değildi ki. Hiçbir zaman portakal suyu içmedi. Hiçbir zaman spor arabaya sahip olmamıştı.Köşk denen şeyi zaten hayatında görmemişti. Onun hayatı 3 duvar 1 pencere arasında geçmekteydi. Mahalleli de Danyal’la muhatap olmazdı bile. İnsanların sesleri gittikçe azalmaya başlıyor ve dış dünyadan gelen “Beyefendi! Beyefendi uyanın lütfen” sesleri netleşmeye başlıyordu.

Realitenin kasıp kavuran acımasızlığı hakimdi hastane odasına. Başucunda bir serum,önünde tuzsuz olduğu her halinden belli bir çorba vardı.

”Bana ne oldu hemşire ?”

Hemşire Danyal’a döndü. Acıyarak attığı gülümseme olayları özetler nitelikteydi.

”Günlerdir dışarı çıkmıyormuşsunuz. Komşular da şüphelenip polisi aramış. Polis sizi bilekleriniz kesik baygın halde bulunca sağlık ekiplerini yollamışlar. Ve buradasınız işte. Söylesenize bayım neden böyle bir şey yapma gereği duydunuz?”

Gözlerini devirdi Danyal. Anlatsa da anlamazdı zaten. Her şey gerçek olamayacak kadar gerçekti.

Peki ya o mezarlık neyin nesiydi? Hemen oraya gitmesi gerektiğini hissetti. İş yarım kaldı zira.

”Kurukenevir mezarlığına nasıl gidebilirim?”

Hemşire omuz silkti

”Anlamadım, neyden bahsediyorsunuz? İlaçların yan etkisi olsa gerek. Zira yakın çevrede öyle bir mezarlık yok. Hiç olmadı da.

Dehşet içinde çığlık attı Danyal. Avazı çıktığı kadar bağırıp koşabildiği kadar uzağa koşmak istedi. Odaya zorla gelen hemşireler onu kementle yatağa bağlayıp sakinleştirici vurdular. Yavaş yavaş uykuya dalıyordu. Koyunları bile sayamadan daldığı uykusunda artık hülyalarından eser yoktu.

Umut AVCI



Nisan Çiçekleri

Nisan çiçeklerinin kokusu, sizin yanınızda halt etmiş efendim.
Bu nasıl bir amber, nasıl bir misk?
Hayatıma girdiğinizden beri tek sevdiğim koku oldu benliğiniz.
Sizin benliğinizle aldığım her nefes daha da yaşatır oldu beni.
Nisan çiçeklerinin rengi, sizin mavilerinizin yanında halt etmiş efendim.
Bu nasıl bir deniz, nasıl bir gökyüzü?
Hayatıma girdiğinizden beri kendi yosunlu mavilerimi bile unuttum.
Kendi yosunlarımı hatırladığım tek an sizin mavilerinizle buluştuğu an.
Olmuyor efendim olmuyor.
Ben sızsizken yaşanmıyor.
Sizinle beraber sevdiğim bu günler sızsizken zehir oluyor.
Nisan geliyor efendim aklıma.
Sizi ilk kez sevdiğim günler geliyor.
Gözlerinize ilk kez baktığım günler geliyor aklıma.
Geçecek elbet bir gün efendim.
Bir gün sizi boynuma alıp o nisan çiçeklerine nispet yapacağım.
Çok güzel adamsınız, vesselam.

Seniha SELCEN



Mutluluk Zor Be!

Ne istersen yaparsın demiş bizim sahildeki derviş.
 Ve istersen mutlu olursun, Avcunda biraz kuruyemiş.
 İşte mutluluğu böyle basite indirgermiş.
 Sormuşlar bizim derviş amcaya
 "Bu kadar kolay mı mutluluk Ferdanya?"
 Düşünmüş biraz derviş amca, Yaşından hışırtılı yorgun sesiyle,
 Cevap bekleyenleri, yanıtlamış sonra
 "Ne kolay geliyor ki size şu hayatta?"
 Aşk desem zor dersiniz, İş desem yorucu, Yaşa desem öldüm,
 Öl desem merhametsiz dersiniz, Siz yalanı seversiniz.
 Gerekesiz yere "seni seviyorum" der, Bir gece ansızın gidersiniz.
 Mutluluğu bu kadar zora çeker.
 Sigara dumanında sorun yok etmeye inanırsınız.
 Gözlerinizdeki hüznü, üç saniyelik sarhoşlukla yok eder,
 Sarhoşluğu mutluluk sanırsınız.
 Gelirse benim kuruyemişe iş,
 Dersiniz," bu nasıl mutluluk be derviş"
 Demem o ki siz insanlara, Ben ne desem boş,
 Sizin gibi mutluluğa akıtıp salya,
 Mutluluk gelince denize atanlara.

Sinem ÇULHA





Şiire Dokunmak

Şiir aslında bizlere dikte edildiği gibi birkaç özel günde okuduğumuz ya da arada tozlu raflara gizlenmiş olan kitaplarda bulduğumuz basit bir kavram değildir. Kişilerin zihniyetine göre şekillenir.

Kimi insanda şiir güzel, kafiyeli birkaç cümle olarak akıllarında yer edinmiş olsa da hayatın boşluğuna meydan okuyarak yaşamlarına anlam yüklemek isteyen bireylerde çok farklı şekilde nitelendirilebilir.

Sayıli kelimelerden oluşmuş klasik bir cümle, kendini diğer mısralarla bütünlemesiyle asla olmayacak gibi görünen bir mana doğabilir. Şiir okuyan biri anlamadığı bir şiiri yalnızca ‘güzelmiş’ sözcüğünü ortaya atmakla yetinebilir. Aynı zamanda kendisini günlük yaşamından fazlasıyla arındırmış biri okuduğu bir şiirle bastırıldığı onca duyguyu uyandırıp kaybettiği asıl benliğini tekrar kazanabilir.

Örneğin Necip Fazıl Kısakürek’in Otel Odaları adlı şiirindeki;

“Atıyor sızılının, çıplak duvarda nabzı,
Çivi yaralarında, çivi yaralarında.”

dizelerinde anlatmak istediği basit bir duvardaki basit bir çivinin bıraktığı iz mi? Ya da okuyucuda uyandırdığı basit bir his mi? Olmamalı. Şiirin bize dokunmasına engel olamayacağımız gibi şiire yüklediğimiz anlam da engellenmeyecek şekilde özel olmalı. Hayatın bizim için ördüğü duvarların dışına çıkmak sanıldığı kadar zor değil. Ya da bizlere ezberletildiği gündelik hayatın sıkıcılığından ve yoruculuğundan kaçmak. Şiiri hissetmeyi öğrenmemiz lazım. Okurken şiirle yaşamayı bilmemiz lazım. Ancak bu şekilde görüş alanımızı kısıtlayan çerçeveleri fark edip onlardan kurtulabiliriz. Bizler ancak bu şekilde hayatımızı yaşamaya değer kılabiliriz.

Doğa ÜLKER



Uçan Balon

Benim size edecek çok lafım yok hocam. Hocam diye hitap ediyorum ama herkese benim bu söyleyeceklerim.

Ben şu minik kısa hayatım boyunca bir kere mutlu oldum hocam. Uçan balonlara benzetirim mutluluğu. Ben sadece bir tane balon yakaladım. Şu kısacık ömrümde sadece bir balon. İlk defa mutlu olmuştum ben hocam. O balon beni bırakmaz dedim. Balon bırakırmıymış hiç, bırakmaz dedim. Balonum beni çok severdi, hala seviyor biliyorum. Sıkı sıkı tutardım ben onu.

Şimdi o balon ellerimden kayıp gidiyor hocam. Uzaklaşıyor, sadece benden değil herkesten. Yapamaz hocam. Tek başına yapamaz kaybolur o. Ben onu bırakmam, bırakmam hocam.

Yüksek bir bina buldum, çok yüksek bir bina. Tek tek çıkacağım katlarını o binanın. Kimseyi peşimden sürüklemeyeceğim ama. Gelemeler zaten yorulurlar. Katlarımda bırakacağım tüm yakınlarımı. En tepeye çıktığımda göreceğim balonumu biliyorum. Düşünmeden atlayacağım onu tutmak için. Tutarsam bir daha asla bırakmam, gerekirse beraber kayboluruz. Ha, eğer tutamazsam da ölürüm hocam. Ama ölmeden vazgeçmem.

Hocam, hani ben demiştim ya size balonum elimden kayıyor diye. Tutmak için yapacaklarımı da söylemiştim hatta size. Demiştim ki, o balonu

kurtaramazsam ölürüm. Ben o binadan atladım hocam. İnsanlarımı bıraktım o binanın katlarını çıkarken. Ulaştım en tepeye, balonumu da gördüm hatta.

Hocam, ben sandım ki o balonu tutacağım, yakalayacaktım ben balonumu. Bir daha hiç bırakmamak üzere tutacaktım hem de.

Hocam, tutamadım ben balonumu. Tutuyorum sandığım bir an bile olmuştu, gerçekten tuttum sanmıştım. Ne olabilirdi ki? En olmadı beraber kaybolurduk. Saflıkmiş benimkisi, uçtu balonum. Ben dokunamadım bile, dokunamadan uçtu.

Hocam, o uçmaya devam ederken, benim çok sevdiğim bulutlara giderken, ben yere düşüyorum. Ölmedim daha ama git gide yaklaşıyorum düşeceğim yere, görüyorum az kaldı.

Hocam, ben şimdi ölmedim eyvallah. Az kaldı da demeyeceğim, çok var da. Kestiremiyorum hocam. Çıktığım katları görüyorum pencerelerinden, azimle çıktığım katları görüyorum. Katımda bırakmadığım birkaç insan-can parçam- kalmış. Tutmak için uğraşacaklar, biliyorum. Ama tutabilirler mi? Onu bilmiyorum işte hocam. Aslına bakarsanız ben artık hiçbir şeyi bilmiyorum hocam.

Sena TAŞCI

ARAF

Hayatları boyunca büyük yükler kaldıran insanlar var. Ömürleri boyunca gün yüzü görmemiş büyük yükleri sırtında taşıyan insanlar.

Herkesin kendine göre yükü büyük tabi. Kimisi otuz kilo taşırken kimi beş kilo bile taşıyamaz mesela.

Bazıları için hayat altta kalanın canı çıksın oyunu gibiyken, kimisi için umutsuz vaka olup arkada bıraktıkları olabilir.

Bir de bu durumun tam ortasında arafta kalan insanlar var. Ne yapacağını bilmeyen yoluna nasıl devam edeceğini bilmeden arafta kalanlar var.

Bu kişi herkes olabilir tabi. Dünya ünlüsü bir insan da, sokakta kalmak zorunda olan bir kişi de; Bu bir kadın da olabilir bir adam da. Her insanın seçecek seçenekleri olabilir.

Kimisi birini seçmek zorunda olduğu tercih hakkı yoktur mesela ya yükleri yüklenir taşır yol boyunca. Ya da onca şeyi orada bırakıp çekebilir.

Arafta kalanın ise zorunlu olarak seçmesi gereken bir seçenek vardır ama istemiyordur. İşte bu insan en acısıdır. Yavaş yavaş sonsuzlukta sürüklenirken yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Yanında ne bir insan ne bir eşyası vardır.

Sonsuzlukta çırılçıplak...

Bazen üşür bazen terler biçimde sürüklenir.

Araftaki insanların yapabileceği bir şey yokken, diğerleri ya bir insana ya da bir eşyaya bağlanır.

Ellerinde bir şey kalplerinde taşıdıkları bir varlık vardır. Hissedebildikleri şeyler vardır mesela. Araf insanları hissizleştirir.

Umut, mutluluk, acı yoksunu insanlar yapar. Çünkü ellerinde tutunabilecek bir şey yoktur. Bazıları kim olduklarını bile bilmez ve arafın en umutsuz en korkunç yer olduğunu bu üç şeyi de yaşamış insanlar anlar ancak.

İnsanları arafa sokan ise her şeyi geride bırakan insanlardır genellikle acıları ile insanları da dışarı atan kişilerdir. Bazen insanın en acı zamanlarını yaşatan kişi hayatındaki yükleri beraber sırtlanacağını düşündüren kişidir.

Gerçek şu ki arafa düşmek zor değildir. Bazen en yakın dediğin insan, bazen kendi kendini atarsın arafa. Bu yere düşmek ile çıkmak arasındaki bağlantı dünyanın en büyük dağına tırmanıp çıkmak ile oradan atlamak gibi inmek zor değil orada ölmek zor değil asıl zor olan oraya çıkmak tepe noktanken aşağısı araftır. Orada ne var diye merak ederken bir daha umuda doğru çıkamamaktır araf.

Araf senin hem ölümün hem de ölümsüzlüğüdür.

Zeynep Tuba ACAT



ÖZLÜYORUM

Özledim kimseyi umursamadığım günleri
 Özledim o kundaktaki uykularımı
 Tamamen aileme bağlıydım o zamanlar
 Onlar sayesinde yer içerdim
 Lakin bilmezdim kendimi
 henüz bir yaşım yok iken
 Hesap vermek bana mecbur değildi
 Ne kadar muhtaçsam o kadar özgürdüm aslında
 Yaptığım her şey bebekliğime bağlanırdı mesela

Fakat büyüdüm artık zamanla
 Bir sürü yaşım oldu hayat sayfamda
 Yıllar hızla akıp geçerken gözümün önünde
 Bilmezdim bir ömrün bu kadar kısa olduğunu
 Onca yılımı boşa geçirmenin verdiği hüznle

Artık sonundayım bu ömür denen yolculuğun
 Henüz yaşımın olmadığı günlere dönmekteyim
 Artık bir ailem olmasa da muhtaç olduğum
 Koltuk değnekleri aldı ailemin yerini
 Tıpkı ilk başlardaki gibi yürümeyi unuttum adeta
 Yemek yemem için çocuklarım duruyor başımda

Artık sadece çocukluğumu değil
 Kaybettiklerimi özlüyorum bu zamanlarda
 Çocukluğumdan çok çocuklarımı özlüyorum
 mesela
 Gençliğimi özlüyorum,deli dolu,dinç günlerim
 Eşimi özlüyorum onunla kavgaya etmeyi, gülmeyi,
 ağlamayı...
 Şimdi yerini toprak kokusu alan
 O cennet misali kokusunu özlüyorum hayat
 ortağımın

Artık karanlık her yer, kimsesizim
 Kimseye muhtaç değilim
 Çünkü hayat adlı roman
 Kapandı artık benim için

Ben o bitmez dediğim ömrün
 Boşa geçen yıllarını, hayatımı
 Özlüyorum.

Şule ÇETİN



ŞİİRLE YAŞAMAK ŞİİRLE ÖLMEK

O muazzam şiiri okuduğumda, içimde dizelerle bir bağ kurarak ruhuma neşet eden şiirin kokusu, bir daha bırakmamıştı beni. Şiir kimi zaman acılara, kimi zaman sevinçlere zerk ediyor ruhumu. Mısrayı haysiyet bilip bir madalyon gibi boynumda taşıyacağına o zaman söz vermiştim.

Dudaklarıma hiç değmemiş, yalnızca kokusunu bildiğim bir tütün gibiydi şiir benim için. Ve diğer her şey gibi şiir de öldürürdü insanı. Cemal Süreya'nın dediği gibi "Fazla şiirden öldü Edip Cansever". Seçebilseydim bu dünyadan neyle geçip gideceğimi, şiirle yitip gitmek isterdim.

Şiirden ölmek ne demek? Biraz acıdan, biraz kederden, biraz coşkudan ve biraz da tebesümünden ölmek değil midir şiirden ölmek? Ölmek, bir bedeni, bir örtüyü terk edip yeni bedenlerde vücut bulmaktır. Ölmek, yok olmak, hiçliğe karışmak, sigaradan sebeplerle terk etmek dünyayı, toprakta un ufak olmak değildir aslında. Yeni dünyalara yolculuk etmek, farklı pencerelerden bakmak, doğrularının ve yanlışlarının bedelinin ne olduğunu anlamak bir zaman sonra, dünyanın başına gelen her şeyi hak ettiğine inanmak, ve ölmek, biraz da ölmeyi hak etmektir. Peki şiir nedir? Nedir o yürek yakan karmaşıklık ki insanlar bu denli ona sarılmakta? Ya neden ölümü anlatan şiirler bu denli yaralar insanı?

Yağmurun sesini anlamlandıran, kuşların kanat çırpışına hüznü yükleyen, bir defter yaprağında anıları yaşatan, kurumuş çiçeklerin kokusunu sonsuza kadar saklayan şiirdir şüphesiz. Her harfinde, her hecesinde duyduğum o müthiş çözümsüzlük, anlaşılmazlık, ve hissi kablel vuku dedikleri önceden sezme hali, şiiri insanın yüreğinde ayakları prangasız, elleri zambaklı bir padişah ya da küçük anneyle kelepir kıza dönüştürür biz fark etmeden. Oysa 'Bilmez miyim hiç' Cansever'in soluğunu, Karakoç'un kimin kalbinden sürgün olduğunu. Ve şiirle tanıdık Endülüs'ü, Endülüs'ün üç defa kırmızı olduğunu. Bütün şairler kırmızı, ve biz karaydık. Onlar karaya bakıp anlattılar bütün renkleri, alaimisemayı. Bir şiir biliyorsun, 'Ne şair yaş döker, ne aşık ağlar'. Bir şiir, nerden baksan şairini seçebilir...

Şiir siyah ve kırmızı bir yalandır, insanlar inansın ve hisleri biraz yatışsın diye, genellikle güzel adamlar kurar o yalanları. İnsanlar yalan olduğunu bilse de inanır ve teslim olur. Herkes inanmak istediğine inanır. Şiir insana inanmak istediğini seçme özgürlüğü sunar, heceler tutsaklığa sürükler insanı. Şiir insana, ruha ve kalbe dairdir. Şiir yazgıları yıkıp kendini bulmaktır harflerde, kendini kendinle tekrar yaşatmaktır, kendinde bulduğun hissiyatı etrafına aktarmaktır, kendine beyaz kağıtlı bukleler sunmaktır, şiir yağmurlu akşamlarda, kilitli taşların arasına dolan kirli suların paçalarını ıslatmasıdır, salıncakta sallanırken gözlerine sızan güneş ışığıdır.

Şiir topraktır, topraktan gelip toprağa gitmektir. Belki bu yüzden ağlarınız ölümü işleyen şiirlerde. Kendi kırgın aksimizi o şiirlerde buluruz. Ağlarınız, ve ağladıkça yeşerir şiirler bedenimizde. Fazla şiirden ölünyormuş Süreya'nın dediği gibi. Veyahut Allah'tan utanmak da olur şiir ile. Utanır ve kabuğumuza çekiliriz bir zaman sonra. Ardından her harf, her hece, her kelime ve her cümle, bizi kaçtığımız yerden kurtarır ve hayat şansı sunar. Şiirle yaşamayı da seçebilir insan, şiirle ölmeyi de. Fakat ölmek, öyle hemen bitirmez bütün hissiyatı, bir süre dinlendirip yeniden diriltir bizi bambaşka benliklerde. Denizleri ve kıyıları söyleriz şiirde, yaramıza bastığımız tuzu ve en basitinden karanlık bir sigaray veya o sigaranın gökyüzüne kanat çırpın karanlık dumanı. Şaire yeniden başvursak, bizim anlatmak istediklerimize, hislerimize tercüman olmasa şu dizeleri nasıl yazardı: " Bir cigara atmışsak denize / Sabaha kadar yandı durdu". Şairler, şiirle yaşamayı ve ölmeyi öğretseydi bize de... Şiirle yaşamayı da seçebilir insan, şiirle ölmeyi de. Ama ben, şiirle yaşayacak kadar cesur değilim. Eğer ölüm sebebimi seçebilecek olsam, "şiirle ölmek" derdim.

Lamia MÜFTÜOĞLU

VAZGE EMEDİĞ ME

Sana benzesin istiyorum her Şey
Yürüdüğüm yol, koklad Ğ m   ek,bakt Ğ m gökyüzü
Her Şey sen oluversin
Sen gibi baksın her canlı
Mesela Şu an duyduğ m kuş sesleri
Senin sesine benzesin
Şu karŐıdan geçen kadın sana d n Ő versin
Her Şey sana benzesin ki sevdiğ m
Bendeki bu hasretinde bitiversin
Her  zlediğ imde seni bir buluta dalıp
Seyredeyim sendeki   ek bahçelerini
Her duymak istediğ imde seni
Kapatıp kulaklarımı saatlerce dinleyeyim; dünyanın en güzel sesi
Ama biliyorum gerçekleŐmeyecek hayaller bunlar
Sana dönüŐmeyecek hiçbir Şey
Bir de inat gibi seni hatırlatacak her Şey
Őikayetçi de değilim aslında garip
 ektiğ in acıya hasret kalmak, çok garip
Kalabalıkta annesini kaybetmiŐ
Bir  ocuk telaŐıyla bakıyorum etrafıma
Yabancı suretler gelip geçiyor yanımda
Hiçbiri benzemiyor sana
Sen yarım,sen son nefesim
Ben artık gidiyorum efulim
Ayaza kesti bütün   eklerim
Bırakıyorum Leyla olmayı veyahut Mecnun kalmayı
Kaderime razı geldim artık cennetim
Sen gel diye yapt Ğ m yollardan kendim geçiyorum son defa
Ve tek tek yıkıyorum k pr lerimi sana karşı ilk defa
Vazge emediğ im, son kez elveda

Melike     LER

Şaban Teoman Duralı'da Kapitalizm Anlayışı

Bir düşünür olarak günümüz ekonomik düzenine Teoman Duralı'nın da eleştiriler yöneltmemesi beklenemez tabi ki. Her şeyden önce sermayecilik ve tüketim kavramlarını ele alır ve günümüz ekonomik işleyişini şöyle ifade eder:

“

Üretimin kaynağı ben isem, dünya elimde sayılır. Üretim'in anahtarı demek olan 'para miktarı'nı toplayıp elde tutmak ve 'kâr' haddini dahî durmadan artırmak esâsına dayalı ideolojinin adıyla, 'Sermâyecilik'tir (Fr Capitalisme).” (Ş. Teoman Duralı, Çağdaş Küresel Medeniyet Anlamı-Gelişimi-Konumu, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2016, S. 20)

”

“Sermâyecilik, ideoloji olarak, özel mülkiyet hakkının savunulmasından ibâret değildir. Sermayecilik, yüksek verim sağlamaya yönelik üretim araçları ile üreten insan gücünün özel mülkiyete dayanmasıdır. Buradan da aynı tür malı üretenler arasında rekâbet doğmuştur. Sermâye birikimi ile kâr haddini rakîplerine oranla yükseltebilen, git gide öbürlerini sâfdışı kılar. Böylelikle tekелci sermâyenin ortaya çıktığı görülür.” (Ş. Teoman Duralı, Çağdaş Küresel Medeniyet Anlamı-Gelişimi-Konumu, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2016)

“.....sermayeci iktisadın hakim olduğu ortamda sürümü ve ona arka çıkması gereken üretimi habire arttıracaksınız. Öyleyse sürümü besleyecek üretime ihtiyaç var. Eski dönemlerde insan, ihtiyacını karşılayacak kadar üretti. Oysa şimdi esas olan üretim değil tüketim. Tüketim kamçılanıyor. Tüketim tümüyle lüzumsuz.” (M. Sabri Genç, Sorun Çağının Anatomisi, Şule Yayınları, İstanbul, 2011, s.60)

“Mücadelenin çok önemli bir boyutu üretimdir. Bir başka boyutuysa reklam ile propagandadır. Seni bana benzetirsem ihtiyaç duyduğum mala sen de ihtiyaç duyacaksın ve onu almağa seni mecbur kılacağım. Bütün ilişkiler bundan böyle üretim-tüketim dengesine bağlı gelişmişlerdir.

Sermayecilik, beraberinde çok tanınan bir dayanağını da yani emperyalizmi getirmiştir. Karşı karşıya olduğumuz doğal bir süreç olmayıp dayatmadır. Bu yerine göre okşayarak yahut döverek gerçekleştirilen bir harekettir, olaydır.





İktisadi unsurlar, beraberlerinde kültür değerlerini getirmektedirler. Eskileri ve gelenekleri peyderpey ortadan kaldırmaktadır. Mali sermayeciliğin maddiyatçı-iktisadiyatçı kültür değerlerini bizler bugün doğal verilermişçesine kabul edip sorgulamıyoruz. Küreselleşmenin başarısı da buradadır zaten. Küreselleşmenin karşısına bir seçenek çıktığı takdirde insanlar o seçeneğe yapışıp onun peşinden gidebilirler. O yüzden her türlü seçenek ihtimali bertaraf edilmeğe çalışılıyor. Bu açıdan bakıldığında küreselleşmenin düşmanı sadece İslam değil. Kominizim de

Faşizm de Milli toplumculuk da mesela, seçenek olma yönünden küreselleşmenin düşmanı olarak görülmektedirler. Bugün sermayeciliğin başını çeken ülkeler, Faşizm ile Milli toplumculuğu korkunç bir günah sayarlar.

“

Küreselleşme bütün insanları tek biçimde giyinmeğe, yemeğe, içmeye, davranmak ile düşünmeğe zorlamaktadır, Küresel düşünceye göre her insan üniforma giymiş asker gibi ‘tek tip’ olmalıdır.” (M. Sabri Genç, Sorun Çağının Anatomisi, Şule Yayınları, İstanbul, 2011, S. 90)

”

Duralı, tek tip insanın ortaya çıkışını böyle ifade ettikten sonra günümüzde oluşmuş insan tipinin özelliklerini şöyle sıralıyor.

“

İlk ve biricik hedef, kuvvete, kudrete, şana, şöhrete, servete kavuşmak. Hep daha çok; daha, daha fazla; çok daha fazla! ‘Önüme ne çıkarsa, devirir, basar, geçerim; ihtiraslarımın sonu sınırı yok!’ ‘Dünya benimdir ve sonunda her yanıyla, her şeyiyle bana kalacak!’ İmdi, Maddecî-Mekanisist-Akılcı-Deneyci-Laik-İnsancı-Hür Sermayeci (yahut Toplumcu)-Çağdaşçı insanın vehmi: Bu insan, içsizdir, bencildir, bencidir, benmerkezcidir, çıkarıcıdır, ukalâdır, bilgiçtir, zekidir, arsız hayâsızdır; çıkarına dokunulmadıkça, rahat bırakıldıkça başkasına karışmaz ‘bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın!’..... diyen varlıktır.” (Ş. Teoman Duralı, Çağdaş Küresel Medeniyet Anlamı-Gelişimi-Konumu, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2016, S. 112)

”

Sermayecilik ve ardından gelen sömürgeleştirme faaliyetlerini şöyle izah eder Duralı: “Sermâyeciliğin zorunlu tuttuğu sömürgeleştirme süreci, Avrupa kıtasının dışında deniz aşırı diyârlarda yürütülmüştür. Ele geçirilmiş ülkelerde yaşayan toplulukların yahut toplumların, ortadan kaldırılıp kaldırılmayacağına, daha işin başlangıç safhalarında, karar verilmiştir. Hâkim olunmuş halkların ezici çoğunluğu yaşatılmıştır. Zirâ iktisâdî etkinliklerin hedefi olarak kabul olunmuşlardır. Bunlar, ilkin, hammaddeleri çıkaran, derleyip toplayan, anavatana nakleden bedâva işgücünü teşkil etmişler; kölelik durumundan ucuz işgücüne dönüştürüldükten sonraysa anavatandan satılan mamûl malların müşterisi kılınmışlardır.

Bahsi geçen topluluklara, halk öbeklerine mensup kimseler, İngiliz’le, dirimsel anlamda karışmamakla birlikte, ona ait kültür değerleriyle donatılarak onun doğrultusunda yaşamağa sevk olunmuşlardır. Geçmişin kadim devirlerinde insanın, kimi hayvan türlerine uygulamış olduğu yöntemi, sömürgeci de yerli halklara karşı tatbik sahasına sokmuştur. Yerli halklar, ilkin ehlileştirilmiş, bilâhare evcilleştirilmişlerdir. Ehlileştirmede (Fr appriovissement), sığırdan, tavukta, at ile eşekte gördüğümüz gibi, uygun kabul edilen hayvan, ihtiyaç duyulan işe koşulur; demek ki o, kullanım değeri kazanır. Evcilleştirmedeyse (Fr&İng domestication), kullanım değeri kazanmış hayvana ayrıca beşerî özellikler de yüklenir. Böylelikle, en aşırı örneklerine kimi süs kedileri ile köpeklerinde rastladığımız üze, kendi doğal şartlarından sapmış ‘beşerî’ yaratıklar ortaya çıkarlar. İşte yerli halklar da, sömürgeleştirilirlerken, benzer bir yol izlenmiştir. Buradan İngiliz olmayıp yine de İngilizimsi toplumlar ortaya çıkarılmıştır. Bu yoldan kendini dünya çapında yaygınlaştıran İngiliz kültürü, sonunda, medeniyet boyutlarına erişmiştir.



Bir iknâ yahut kandırma istibdâdı (L dictatura) ortaya çıkmıştır. Mezîr medeniyetin istisnâsız tek mil isterlerini, taleplerini kabul edip karşılayamıyorsanız, hani neredeyse insan-olma şartlarını kaybediyorsunuz demektir. Nitekim çağdaş Batı, demek ki İngiliz-Yahudi medeniyetinden olmak, topyekûn medenî, değişik bir deyişle ‘insan olmakla aynı şey demek değil de, nedir?! Kazara, ‘Batı’lı olamayıp da, ne bileyim, sözgelişi, Hint medeniyetindenseniz, eh artık, insan olamazsanız. ‘Batılı’ olmanız ise, erkekseniz meselâ, takım elbise giyinmiş, boyunbağı takmış, başınıza da şapka koymuş olmanız zorunludur. MaâzAllah, ‘Yüce Ruh’ (Mahatma) Gandhi’ye özenip “bu, millî kılığımdır, halkımın kıyâfeti böyledir” diyerek harmaniye sarınıp ‘yalınayak başı kabak’ ortalığa çıkmak gafletinde bulunursanız, düpedüz vahşî adam

olarak damgalanabilirsiniz.

“ ‘Batılılık’, kılık kıyâfetten tutunuz da, ta yürüyüşe, oturuşa, yeme içmeye, yazıya çiziye, mimârlık tarzı ile uslubuna, mûsikî ile şiir, resim ile heykel sanatlarının zevklerine; üretim ile tüketim; evidâresi biçimlerine; kadın – erkek ile ebeveyn – evlâd ilişkilerine; kısacası, hayatın bütün köşe bucaklarına dek uzanan bir ‘mutlak etki tahakkümü’dür. Bunun da sebebi iktisâdîdir.” (Ş. Teoman Duralı, Sorun Nedir, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2011, S.241-242-243)

Duralı, bütün tarih tezini neredeyse günümüzdeki bütün kötülüklerin anası olarak nitelendirdiği Çağdaş İngiliz Yahudi Medeniyetine ve onun ürettiği kapitalizm ve küreselleşme kavramlarına dayanarak açıklamaktadır. Bu sistemin tarihsel oluşumunu ise şöyle izah eder: “Merkantilizmin, Derebeyliğin bağrında gelişmiş şartların sonucu olduğu öne sürülebilir. Derebeyliğin bağrında ortaya çıkan ‘kentsoylulaşma’ eğilimleri, berâberlerinde artıürün ile sermâye birikimi temâyülleri de getirmişlerdir. Kentsoyluluk, bağrından çıktığı toprak zâdegânlığının yanında, Katoliklikte odaklanan dini de gündemden düşürmüştür. ‘Toprak zâdegânlığı’, ‘Kentsoyluluğa’ tebdil olurken, ‘Merkantlism’ de ‘Kapitalizm’e (‘Sermâyeciliğe’) dönüşmüştür. Bu dönüşümlerin başını On yedinci yüzyılın ikinci yarısından itibaren çeken İngiltere, tarihte eşine rastlamadığımız bir güç ve etki merkezi olacaktır. Avrupa kıtasında yer alsın almasın, bu gidişe ayak uydurmayan yahut uyduramayan her toplum, İngiltere’nin kahredici ‘soluğu’nu ensesinde duymuştur.” (Ş. Teoman Duralı, Çağdaş Küresel Medeniyet Anlamı-Gelişimi-Konumu, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2016, S. 103)

“İngiltere’de merkezî devlet asilzâdeliği ile toprak zâdegânlığı arasında daha 1215ten, yâni Magna Cartadan itibaren hak ile imtiyâz dengesi kurulmuştur. İngiltere, bu yoldan, bir yanda Vatikandan bağımsız ve millî olan Anglikan kilisesini ihdâs etmiş; öte taraftan da merkezî asilzâde iktidarı, toprak zâdegânı ile yeni teşekkül hâlinde bir sınıf olan Kentsoylular arasında uzlaşma sağlamıştır. 170 Bütün bu köklü uzlaşmalara rağmen, İngiltere, geleneksel dinî ve siyâsî yapısından tavîz vermemiştir. Bu cümleden olmak üzere, İngiltere, bir din ve hükümdârlık devleti 171 olarak hayatını sürdürmüştür.” (Ş. Teoman Duralı, Çağdaş Küresel Medeniyet Anlamı-Gelişimi-Konumu, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2016)



Çağımız, kendi özünü yitirmiş ve sadece maddiyatıyla var olma sürecine girmiştir. Artık bir ağacın gölgesi ya da bir çiçeğin kokusu piyasa olmak, sermayeye dâhil olmakla anlam kazanmaya başlamıştır. Tarih boyunca din mer-kezli medeniyetler sermayenin ortaya çıkışıyla yerini profan yani ruhsuz ve nesnel mekanizmalara bırakmıştır. Bu mekanizma ise çarkları içine aldığı ne varsa onu öğütme ve tüketme üzere programlanmıştır. İşin en trajik yönü ise bu gidişatın durdurulması neredeyse imkansızdır. Zordur. Ve Prof Dr. Şaban Teoman Duralı’ya göre ancak bir “devrim”le bu gidişata dur denilebilir.

Bir devrim şeklinde ifade ettiği ‘kurtuluş’u ancak kendi aklımızı merkez alarak gerçekleştirebileceğimizi belirten Duralı reçeteyi şöyle sunuyor:

“

Kurtuluş, aklın ışığında toparlanıp yeniden yapılanmadır. Taklit; teslim olma, giderek yok olmak demektir. İlk ve büyük taarruz, millî-toplumsal hâfızanın kurtarılıp diriltilmesi cihetinde olmalı. Bu cümleden olmak üzere, klasik yazımızın Latin abeceli yenin yanına yerleştirilmesi; ardından dilimizin köklü onarımına girilip -başta zengin tasavvur içerikli söz dağarı olmak üzere- tüm görkemiyle yeniden yapılandırılması; geleneksel mimarimizin günün şartlarına uygun tarzda geliştirilmesi; musikimiz ile edebiyatımızın ihyâsı ve nihâyet topyekûn eğitim-öğretim, iç ve dış siyâset, hukuk ile iktisât nizamımızın tekrar şekillendirilmesi zorunludur.” (Ş. Teoman Duralı, Omurgasızlaştırılmış Türklük, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2014, S...)

”

“

Çağımızın Türklüğü, manevî değerlerle temellendirilmiş âdil bir iktisat nizamı oluşturarak millî toplum (sosyal) devletini vücuda getirmek zorundadır. Devletin millî olmasının anlamı, medeniyetin eğitim-öğretim, siyaset, iktisat ve askerlik cephelerinden giriştiği amansız saldırılara karşı koyma iradesi ve istidadını bulundurmasıdır.” (Ş. Teoman Duralı, Omurgasızlaştırılmış Türklük, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2014, S...)

”

Emin Can SEYRAN

Hangi Çağdasın 1973

Bin dokuz yüz yetmiş üç
 Geçmeyeceğim kavruk ve çağdaş cızlamından
 Tarçın kokusundan ve fayrap gülüşlerinden
 insanlığın
 Bir zaman eskir mi dokunmasak da sayfalarına
 Öldükçe
 Düştükçe ay ağılı bakışlarından
 İçimde, bir çocuğun yutkunması gibi kesif
 Titreyen varlıkların ve ağustos böceklerinin
 Eteklerimden sıyrılarak süzülüyor aya karşı
 Soyut bir masanın altında çarpışıyor dizlerimiz
 Babam ne güzel sarardı kan tutmuş tüm cerhimi
 Nedendir göğü kambur, toprağı saçlarını yana
 yatırmış dünyamızın
 Kısacık bir hece olup gidivermesi
 Bana körleri fısıldamaktan bıkmayan hercai
 menekşeleri
 Başını önüne eğmiş mabadımdan neden utanır
 Kırgın ve kuyruksuz gezegenler
 Dediler suç sende, ceza bizde
 Puslu sakallarına bir yazgı gibi çarptı organlar
 Bilmezlerdi bazı kelimeler ne anlama gelir
 Akrep ve yelkovan ve andaç
 Altıncı anlamı olarak ona ben yüklemiştim bunu
 bilmezlerdi
 Ölü bir kadının tırnakları ne kadar renkliyse, o
 kadardım
 Soğurdum bekledikçe, ceset kadınlardan ne bek-
 lenirse

Ve geçtikçe mağfurlar köprüden, karıştırdım
 toprağa
 Bedenimi, toprağa bir çiçek gibi sunardım
 Bilmezlerdi leylak kokusunu ve ben neden inci-
 nirdim
 Kasım on iki oldu mu neden bağıırırdı saatler
 Gonklu saatlerin diliyle konuşurduk onunla
 Bu ezanlardan, bu mahyalardan
 Onunla ben, hep ağlayacak gibi baktık birbirimize
 Neyden dem vurduysak savruldu mabeynimiz
 Hiçbir fikir beyan etmediğimiz zamanlarda
 Dediğimiz la ve neam
 İşte tam olarak bu
 Köstekli mekanik bir zamanda aklımdan geçen
 Fakat, payıma düşen ıstırabın
 Gözkapaklarını açtığım şu günlerde
 Bu, kirli bir soru gibi karmaşık günlerde
 Ölü bir kadının sandalyeye bırakılmış incecik
 hırkası oluyorum
 Boncuklu ipiyle çerçevesiz gözlüğü oluyorum
 Goya oluyorum
 Ah canım benim
 Bilirdin de söylemezdin kaç ölüm gerekli yalnız
 sayılmak için
 Dayanmamalıydım kesik müzmin soluklarına
 Tutmamalıydım kendimi
 İçimi, bir mübeccele teslim etmemeliydim
 Şimdiki zamanı bir başkaldırı olarak kullanma-
 mıyıldım

Gelmeyecek zamanlara kurulu vakitlerle
 avunmamalıydım
 Esrik de değildim savrulup gitmek için
 Ben sadece deli ismetlere inanmışım
 Meczuplara inanmışım gülüşmüştük onlarla
 Bu kaçınıcı gecedir karnımda bir sicim yağmuru
 Varsın anlamasınlar yutkunduklarımızı
 Camlara ıslak resimler çizen bulutlarla
 İncecik naif bir ses kulaklarımda
 Sus! dedim. Bakmadı, bakamazdı
 Eşkalsiz ve kurtubî göründü yağmurlar
 Ben o yağmurlarda balkonda unuttuğum
 Beyaz ve senden ardakalan gömlekleri topladım
 Unutkan ve ruhuna kırmızı nakşetmemiş bi'
 kadındım
 Kendi yılgın yalanlarıma inanırdım
 Sanmasınlar beni serkeş ve kalabalık nefeslerin
 Ardında bıraktığı yahut unuttuğu bir çiçek
 Begonya mesela
 Kimse bilmezdi ama
 Konuşamadığımız şeyler vardı bizim
 Bir sanrı bir saman kağıdı bir yürek çalkantısı
 Öyle titrer gibi kalıverdi begonya büklümleri
 Üşüdüğümüz tükendiğimiz bulamadığımız ke-
 limeleri
 Bu gözyaşları bu kimsesizlik bizi bi' şeylere
 kavuşturacak
 Bilmezlerdi bordodan tabaya çalan rengiyle
 dudaklarımızın

Arasındaki o hafif aralık
 Ne çok şey anlatırdı
 hercümerc olmuş tanrılar Teşrin-i evvel rüzgarıyla
 Çözüksüzlük arasında kalmış.
 Ben avuntularla dirilirken
 Petra'da, menat'ın gözünden damlıyorum
 Oysa, putlara ve haşrolmuş anılara inanmadığımı
 defalarca söylemişim
 Bileklerine, o yılgın dünya insanlarına tapan bir
 çingeneden
 Damgalar bıraktığım bir zamanın hangi çağda
 olduğunu
 Peki, biz hangi çağa gömüldük
 Hangi çağın yalanına inansaydık
 Puslu sakallarından geçerken
 İnsanlığın...

Lamia MÜFTÜOĞLU

HALA KANAYAN YARAMIZ: ÇERNOBİL

Tam 31 seneden biraz daha önceleri... 25 Nisan birazdan sırasını 26 Nisan'a devredecek. Buradan belki üç saat ötede koca koca binaların içinde tüm gün çalışmış ya da vardiyasını yeni devralmış bir işçi, saatine bakıyor: 00:45. 39 dakika sonra dünya tarihinde ülkesine, insanlığa, canlı olan yada olmayan ama bu dünyaya ait olan herşeye zarar veren hatta belki uzaya kadar taşan bir felaketin olacağından habersiz görevini yapmaya çalışıyor. Bir koşuşturmaca var ortalıkta çünkü reaktör ısınmaya başlamış. Soğutmak için bir şeyler deneniyor sürekli ama hiçbirisi sonuç vermiyor. İnsanın kendi inşa ettiği, yönlendirdiği bir sistem karşısında çaresiz kalması ne kadar ironik değil mi? Artık vakit geldi. Yelkovan 01:22 den 23'e doğru koşarken belki birkaç kilometre uzaktaki insanlardan bir kaçı uyuyamamış kitap karıştırıyor ya da yorganın altında öylece dönüp duruyor. Belki bazıları pencereden bakıp yıldız kaymasını ve dilek tutmayı umut ediyor. Bilmiyorum hep belki diyorum çünkü onlar asla hikayesini bilemeyeceğimiz insanlar. Son birkaç saniyesini yaşayan ve sadece birkaç kilometre uzaklarında nasıl telaşlı bir koşuşturma olduğunu bilmeyen insanlar. Bizim gibi.. normal.. Her gece gibi sıradan bir gece yaşayan insanlar. Yelkovan yetişince 12'ye işte o günü sıradanlıktan ayırıp ders kitaplarımıza koyan şey olacak. Artan buhar basıncı reaktörün çatısını havaya uçuruyor. Büyük bir ses bulutu içinde yüksek sıcaklıktaki buhar zirkonyuma ve grafitte nüfuz etti. Hidrojenler yanmaya başladı ve tüm santral 4. Reaktörle başlayan yangında alevler içinde kaldı. Hemen 4'nün Yanında tuğlaları yeni konulmuş yeni umutlar bağlanmış bir 5'si asla tamamlanamayacaktı ve tüm olayların tanığı olarak hala orada bekliyor. İlk etkide 31 can bedenden ayrıldı gitti. O akşam –gece orada geçen tüm diyaloglara, tüm çırpınışlara tanık 31 kişi.

Sezyumun hava zerreciklerine yayılmasıyla geçtiği, dağıldığı, değdiği her yer ölmeye, solmaya başladı. SSCB ilk anda nükleer felaketin açıklamasını yapmadı. Ne düşündüklerine dair inanın hiçbir fikrim yok. Yani sezyumun öylece buharlaşıp uçacağını falan mı düşündüler bilmiyorum. Sonra tabii ki diğer ülkeler de radyasyon ölçümlerinde bir tuhafılık olduğunu anladı. Sonra mecbur olduğunu anladığı an SSCB bir açıklama ve yardım çağrısı yaptı. Normalde olması gereken değerden 40 ve 100 kat arası bir fazlalığa sahip olan radyasyon etki alanını büyütmeyle devam etti ki Ukrayna topraklarının





yadsınamayacak kadar büyük bir kısmı radyasyonla kirlendi. Çernobil'e gittiğinizde hala açık havada yemek yemek, kazanın gerçekleştiği bölgenin çevresindeki herhangi bir havaya dokunmak, eşyalarını yere koymak gibi şeyler yasakmış. Sürekli radyasyon ölçen aletler kullanılıyormuş ve bölgeye giriş çıkışlarda radyasyon kontrolü yapılmıyormuş. 31 yıl öncesine dönücek olursak bırakın radyasyon ölçen aleti oraya ilk müdahaleye giden itfaiyeciler ekiplerin bir kısmının sızıntıdan haberi dahi yokmuş. Çernobil'de yaşayan hatta belki Ukrayna'da yaşayan sezyumun vücudunun zerreciklerine nüfuz eden herkes az veya çok etkilenmiş ki bu etkilenme radyasyon miktarı çok çok fazlaysa ölümle değilse de ya kanserle ya da mutasyonla sonuçlanmış. Uzmanların açıkladığına göre 11 kuşak boyunca kromozom bu radyasyonun pisliğini temizlemeye çalışacak. Ama bence ne olursa olsun vücudumuzda bulunması gereken bir element, molekül, zerre artık her neyse önceki insanlardan genetik olarak daha zayıf bir hale gelmemize neden oluyor.

Ne yapacağını bilmeyen bir ülke... daha önce hiç savaşmadığınız göremediğiniz, duymadığınız kokusu ya da tadı olmayan bir düşman... Hükümet ordunun bir kısmını ünite 3'e gönderdi ve çatıdaki enkaz taşlarını temizlemek zorundaydılar. Ya bunu yapacaklardı ya da Afganistan'da iki yıla tabi olacaklardı. Görünmeyen, duyulmayan bir düşmana karşı sadece 3 dakika vardı. Bir de en ağır şartlarda hem de iki yıl Afganistan. Kim bilebilir ki belki de askerler arasında radyasyonu duymamış olanlar bile vardı. Hazırlandılar. Hayalimde canlanan hepsinin isimleri teker teker okunuyordu ve sırası gelen kendini çatıya atıp olabildiğince hızlı şekilde enkazı temizlemeye koyuluyordu. Sadece bu üç dakikada bile ömür boyu alacakları radyasyonun hepsini belki daha fazlasını alıyorlardı. Şimdilerde hani olayların kahramanlarıyla röportajlar yapılıyor sorular sorulup o anı canlandırmaları isteniyor ya. O adamların bir çoğu öldü. Belki o enkazdan çıkar çıkmaz, belki işini bitirip eve dönerken, belki bir beş yıl sonra, belki hücrelerine işlemiş kanserle savaşmış öyle. Bilmiyoruz çünkü orası, o zamanlar "o an" kısacık üç dakikalık periyotlar onlarla birlikte öldü. O anı kafamızda canlandırabilecek hiç kimse kalmadı. Sonra radyasyon Karadeniz'deki çayların üzerine yağdı. Hatta Hollanda da inekler otlatılırken belli alanlara izin verilmezmiş hala. Sanıyorum ki hiçbir hata bu kadar geri dönülemez ve uzun kötü sonuçlara yol açan cinsten olmamıştır. Şimdi bazen radyasyonlu doğmuş, iç organlarından bazıları eksik, tuhaf hastalıklara sahip, kafası anormal derecede büyük ya da iki burunlu bebeklere bakarken hayretle belki korkarak bakıyoruz ama nolur bakalım da bu olaylar bir kere daha yaşanmasın. Dünyaya, tüm canlılara, kendi ırkımıza verdiğimiz zararı görelim görelim ki her şeyden önce canlı olana saygımız olsun.

Şahnur NART

Kaynakça:

Onedio.com

Orkun Işıtmak "Hayalet Şehir Çernobil"

www.tarihiolaylar.com

t24.com.tr / m.bianet.org

Beyoğlu Kantosu ve Özel'den Bir Dize

O günden beridir hiç cuma yaşamadık
 Parmaklarının ucu duman duman
 Hangi notasına vurdular da yüreğinin
 Böyle dokunuyor ruhuna
 Ağlamaklı oluyorsun Arifler gibi
 Nedendir insanın bu acı tadı sevmesi
 Çayın yanına kendini de koyarsın ya
 Beraber demlenir beraber acır tadınız
 Gelmedikçe beklenen
 Buruk saatlerin gizi perde arkasında
 Bilmiyorsun ayın kaç
 On dördü olsa göremiyorsun
 Can atışlarını çırpınışlarını bilmiyorsun
 Kalbindeki siren seslerini kadının
 İnce bilekleri neden soğuk
 Kimbilir iki büklüm hayalleri
 Hangi akşamın ufkunda titrer yürekleri
 Bir kenar mahallede ıslığı beklerken
 Rüzgârlı etekleriyle kendi ipini hazırlayan
 Dünün ve bugünün kuytusunda
 Alt geçitlerin yasak kelimeleri kulağında
 Kendini tanıyamayan farazi küllü bir adam
 Düştüğü trajedinin kakhaha sesleri
 Kibrit alevi gibi
 Omuzlarına binen yük gibi
 Bu kaçıp kaçıp gitmelerin bütün eskimiş
 yüzlerin
 Buruşuk aynaların on dokuzuncu asır
 çaresizliğinin
 Bıkmadan yakasına yapışıp düğümlenen
 Bol küfürlü bir kalabalıkta sıkışıp kalmış adam
 Göz çukuruna dolan pişmanlıkları
 Saçları ıslak karnında kırık çekmeceler
 Bir Beyoğlu kantosu akşam akşam
 Acılara zerk ediyor ruhunu
 Yarım kalmış şiirler arkasında
 Öznesini seçemediğim eylemler bulanık
 Kaçınıcı kişiye ait içindeki
 Meczup mu kasımpatı mı şapkalı bir
 yabancı mı
 Sessizlik efendim varlama yapacağım
 Hangi kelimeler hangi masallar hangi
 parmak izleri
 Veya bilmediğin tanımadığın neler var
 Nedendir bu titremeler
 Yalnız ruhunu üşütemeyen kış gecelerinde
 Hani ait olmadığın mekanların süsünden

sıyrılmak istediğinde
 Söylesene bir eve hangi gün girilmez
 Bir şaire hangi söz söylenmez
 Kaç kırık hayat yitmiştir gölgesinde
 Ya da kaç kez savaşmıştır yel değirmenleriyle
 Kaç kez defnetmiştir kendini başkalarının
 tenine
 Granada saraylarında yalnızlık uçmaktadır
 Ve adı kaybolan her adam
 Yokluğa karışmaktadır
 Kimlerin gökyüzüne kimbilir
 O günden beridir nefesimiz tutulmadı hiç
 Siyah fotoğraflara bakmadık buğulu hayalle-
 rimizin arkasından
 Nerde duyduğunu bile hatırlamadığı
 Yüreğinde anlam kazanan o sesleri
 Bir kenara bırakarak kısmak gözlerini
 Nedendir insanın ağlaması bir anlık boşlukla
 Bilmiyorlar efendim acımızı
 Bilmiyorlar içimizdeki kederleri
 Bu akşam benim yüreğimi gezelim efendim,
 sokak sokak
 Kadın onun çölünde koskoca bir ağaçtı bilmi-
 yordun
 Ve keskin sınırlarından sıyrılarak birer silüete
 dönüşmüştü bütün harfler
 Derin bir solukla kırıldı kadehler
 Aman ayağına batmasın, üzülürüm sonra
 Biraz dağınık yakalandı adam
 Utanmadı
 Bu sokaklarda kaç kişiyiz
 Kimdir buranın kamberi ve nerededir makberi
 Bilmedim kaç kişiyiz hangimiz ağlıyor
 Hangimiz sığınacak yürek aramıyor ki
 Kaçımız yalanlarına kahrolan vicdanına
 dürüsttür
 Kaçımız öğrenmiştir onlarla yaşamayı
 Yoklukla gölgeyle kağıttan gemilerle
 Kağıt gemiler içinde bir ateş yaktım ki
 Onun alevi dokunmakta ruhuma
 Ve bilmedim onun talihinden ne kadar düştü
 bana*

* İsmet Özel (Münacaat)

Lamia MÜFTÜOĞLU

Havuçcu Sokak Numara On Bir

Eskiden bu sokaktan geçerken büyüklerimden dinlediğim hikayeler gözümün önünde canlanır, bu dar sokağın taşlı yolları bana geçmişlerimden kalma yoklukları hatırlatırdı. Hikayeleri bende bir şarkı gibi unutulmaz olan bu sokak ve oradaki küçük evlerin birçoğu bugün eski halinden çok uzak; bazıları oturulamayacak kadar eskimiş, bazıları çoktan yıkılmış.

Serin yaz akşamlarında şehrimin sokaklarını gezerken, ne yapar eder yolumu buraya düşürürdüm; Marulcu mahallesi, Havuçcu sokak. Komik bir isim doğrusu. Bugünlerde, akşamları üç tekerlekli arabasıyla patatesli köy ekmeği satan biri oluyor orada muhakkak. Ekmeklerin kokusu, her geçeni dönüp baktırıyor. O taşlı sokağın diğer başında evcilik oynayan çocuklar da eski günlerden kalmış gibiler. Sanıyorum eskiden bu kadar az değilmıştır sayıları.

Bu sokağın eski halini öyle güzel hayal etmişim ki o taşlı topraklı, kaldırımı bile olmayan sokağı ve sivaları yer yer dökülmüş evleri... Şimdiki hali benim hayalimde canlandırıdığım sokağa oldukça yabancı. Bir zamanlar bütün azametiyle sokağı dolduran şen şakrak esnaf; gazozcu, uncu ve az ilerideki matbaadan gelen boya şimdi kaybolup gitmiş. Vaktiyle dedemin evini ve yanındaki evin odasından bozma bir göz yüncü dükkanını hatırlayan kaldıysa da muhtelemen yataktan kalkamıyordur. Sokağa bakan kapıların birini çalıp selam versem, içeri buyur ederler mi bilmiyorum. Biz bu şehirden gideli, kim nerede oturur bilen kalmamıştır. Herkesin birbirini tanıdığı, güvendiği, ve hatta evlerinin anahtarlarını pervazın üzerindeki anahtarlığa bırakıp gittikleri yıllardan bu zamana nasıl geldik, bilen yok. Sokağın İmaret Camiine açılan ucuna doğru geldiğimde muhakkak oradan geçmekte olan tanıdıklardan biri ilişir gözüme. Zaten bir ucu Mecidiye, bir ucu Dumlupınar olan bu küçük şehirde, herkes bilirdi birbirini. Köşeyi dönüp ilerledikten sonra, iki top sade dondurmayla varır İmaretin bahçesindeki boş banklardan birine oturdum. Ezan yaklaşmışsa, tabanı ezilmiş lastik ayakkabılarıyla, başındaki solgun kasketiyle ve elinde yılanmış bastonuyla cemaate yetişmeye çalışan bir büyüğümü görünce, utancımдан başımı eğip, hızlı ve mahcup adımlarla uzaklaştım. Eğer babam yanımdaysa, onunla kalenin eteğindeki yukarı mahallelere çıkardık. Meşhur heykelin önünden geçmeyi ihmal etmezdik. Her caminin bir hikayesi vardır derdi babam. Bildiklerini anlatırdı, zaten küçük mahallelerde birkaç adımda bir cami karşılıyordu bizi. Aklımda kalan en komik isim, Güdük Minare. Dönüşte tekrar aynı yolu takip eder eve dönerdik.

Bir ay oldu, dedemin evinin bir bölümü yıkılmış, etrafında başka harap olmuş ev de kalmayınca pek bir üryan gözüküyor. Dükkanın kepenkleri tozdan dokunulamayacak halde. Hem zaten çürümüşler. Dokunanın elinde kalır. Camlarda perdeler var ama içeride birinin yaşayıp yaşamadığını anlaşılmıyor. Bir dönemin mahalle ruhu, tekrar dirilmemek üzere yıkılmış. Belki en son gördüğüm iki göz oda da yıkılmıştır. Ve bütün bu bildiklerim bir masal mahiyeti taşır, kim bilir..

Lamia MÜFTÜOĞLU





Sevda Sarılmaktır

Sana sarılmak bir inanıştı aşka.
Kokunu hissetmek ise nefes alışımın en heyecanlı anı,
Dokunduğumda tenine, teninde çiçekler açardı.
Çiçekler seni kıskanırdı.
Gözlerinde baktığımda gördüğüm,
Gökyüzün dünyanın tek harikasıydı.
Gökyüzünde yıldızlar vardı gri,
O ışığın içinde kaybolduğum.
Şehirler arası mutluluk bizi anlatırdı uzun.
Sarılmaların tadını çıkardığımızdan
Seni bir kez sevesim geliyor.
Sarılmak bahse konu olunca
Sana sarılmak bir inanıştı aşka.

Seniha SELCEN



Bumerang

Oysa diyorum
 Bir mevsimin kurdurduğu düşlerin ardından
 Haşın sokakların gölgesinde
 Kendine dualar mırıldanan birileri vardır
 Ve çizgi çizgidir dudakları
 Bu nasıl terazi ki
 Hep ağır basıyor hıçkırıkları
 Kadın baktıkça gerçeğe
 Kırıksıklıklar pişmanlıklar karınca yuvaları
 Beyaz zambak kokusuyla
 Toprağa gideceği zaman
 Unutmadan bir olarak toprakta ve hiçle
 Gözlerini kisan korkak birileri vardır
 Kullanılmamış bir zamanın fısıltısıyla
 Kendiyle göz göze gelen ağlayarak köprülerden
 Yorgun yansımaların yokluğunda yankılanan sesi
 Yüreğinde tutmaktadır kadının
 Daktiloda yazılmış mektuplar mı
 Kendisi mi yüzleşmekten korktuğu
 Bir başına kalem tutup
 Duyduğu ince sızı
 Ah o kirpiklerinden süzülen kan damlaları
 Tam göğsünden koparılan çiçeklerin
 Sulanmamış yitik beyaz bir gecenin
 Toprakla kendisiyle hiçliğiyle dansıdır
 Ve sokağın taşların loş kitapların

Tozlu kağıtların gazellerin şarkıların
 Hiç bitmeyecek sandığı
 Seninle mi sensiz mi akşam
 Sen baştan ayağa yeşil
 Belki mevsimlerin dudakların ayak izlerinin
 Belki kurumuş yüreğinin prangaları belki kırmızı
 Hangi perşembeyi beklerdi kelimeleri
 Yaşı on yediye yakın
 Varolmanın dayanılmaz ağırlığı
 Müphem sorular ve kendine
 Yönelmiş binbir lisan
 Çamurlu bir yolun yüzüne vurduğu
 Islak gerçekötesi yalın devinimi
 Yeniden yazmak
 Yeniden ve yeniden
 Varlıklardan ve avcundakilerden
 Avcunda serçeler düş kırıkları
 Sana sığınarak
 Kadının elinde günahları
 Kaybolan birine sürekli özlem
 Afrika gülüşüne yeni anlamlar katmakta Adem
 Ve kuşlar da olmasa
 Neye bakıp umutlanırdı kadın
 Hangi bitmemiş geceye

Lamia MÜFTÜOĞLU



Yarım Kalmışlıklar

Usandı mı toprak beklemekten yağmuru,
Ya da vazgeçti mi martı denizden
Kaçma sen de kendinden, yık çelikten tabularını
Korkma artık senin olmayanları kaybetmekten.

Sen ki tüm şiirlerin kayıp öznesi,
Sen ki iki yakası kavuşmayan İstanbul'un silüeti
Er ya da geç duyacaksın tekrar sesimi
Geceler boyu işlenen halının deseni fısıldar beni
Nefeslerim incelip kaybolduğunda
Gözlerimden düşüp boğuyor cesetleri

Avuçlarımda bir cam parçası
Gözlerimden usulca süzülen
Sana değil kendime kızgınlığım,
Bu denli güvendiğimden
Kolay kolay da kanmazdı
Dünyayı az çok tanıyan yüreğim
Olmasaydı en büyük tuzakları kışkandıracak
Dünü yarınına tutsak gözlerin

Doğa ÜLKER



Zamanı Kuşanmak

Hani, ekimde yanlışlıkla tanımıştım ya seni,
Tanışmıştık demiyorum,
Birkaç cümle geçmişti aramızda
Birbirini tanımayan iki insanın kurabileceği gibi
Basit ve sıradan
Soğuk bir haftasonu sabahı
Aynı şehrin rüzgarında üşümüştük
Kalabalık değildi etraf
Sonra bir ikindi vakti,
Yüzündeki çocukça tebessümü üzerime alınmıştım
Sen farkında bile değildin
Yollarımız keşişsin diye yürüdüğüm sokaklarda
Leylak kokulu satırlarda
Dedim ya düşünüyorum öylece
Yeşil bir zaman kuşandım gidiyorum şimdi

Lamia MÜFTÜOĞLU



Geçen Bir Yıl

Kimin göre kısa, kimine göre uzun zaman öncesi: 2016. Geçen bir sene ne kadar şey değiştirir orası meçhul; ancak benim açımdan özellikle geçen yıl belki de en önemli şey olan “düşüncelerim” fazlası ile değişti.

Şimdi bir düşünüyorum da ne kadar kötü şeyler yaşamışım, yaşamışız. Aslında yerle bir olmuşuz da düşünmeden fark edemiyormuşuz. Hayatımın hataları, başlangıç sandığım sonlar, son sandığım başlangıçlar, sevmeden sevimler, sevilmeden sevmeler... Ruhumun acıya boğuluşu, düşüncelerimin ani olmayan; kendini belli etmeksizin değişimleri.

Düşünüyorum da yaşadıklarım minik bedenim ve yaşım için fazla ağırmış. Katlanmak zormuş her birine ve son anda kurtulmuşum kaybolmaktan. Belki de kaybolmuşum da bambaşka halde bulmuşum kendimi, bilemiyorum. Her geriye dönüşümde “ben daha küçüktüm, hala küçüğüm. Neden yapıldı bunlar bana, neden yaşamam gerekiyordu ki bunları?” Ahh, hiç bitmez, ardı arkası kesilmez sorularımın.

Yanlış anlamayın sakın, yaşadıklarımı unuttum. Sürekli yakmazlar canımı, güler geçerim hatta olanlara. Ama açık söylemek gerekirse hatırlamak istemiyorum olan biteni. Olabildiğince de kaçıyorum hatırlatacaklardan. Çünkü ya kendi salaklığıma yanıyorum ya da en yakın arkadaşşıma dahi güvenimi sorguluyorum. Bu inanın acı. Hele ki bir çocuk için fazla acı.

Hepimizin yaşadıkları var bir de. Patlamalar, saldırılar... Kaybolan canlar, cananlar... Mezarına bayrak sarılı yığdım, annesinin minik prensi, babasının güzeller güzeli prensesi, öğretmeninin gözdesi, abisinin aslan parçası, kardeşinin biricik dert ortağı... Yutkunurken acıyor canım, dayanamam ben. Benim ülkem dayanamaz. Benim ülkem bir annenin kınalı kuzusu için feryadını kaldıramaz. Benim ülkem çaresizce ağlayamaz. Benim ülkemde bir baba parmağını oynatmaya hali olmadan evladının tabutunu taşıyor, ben bunu kaldıramıyorum. Gücüm yok bunlara benim!

Hesap sormamak ne acı bunca olan bitene. Yaşadıklarımıza, bize yaşatılanlara. Bu da yakar canınızı. Zaten olan yaranıza tuz serper “hesap sormamak”. Çaresiz köşende kalmanı istiyorlar, bu canımı yakıyor.

Neyse ki yaşanan her acı, her üzüntü, her dert dermanını da mucizesini de beraberinde getiriyor. Asla gelmeyecek sandığınız o mutluluk sizde acı bırakmayacak şekilde geliyor size. Hem de asla gitmeyecek şekilde. Sizi siz yaparak geliyor. Kaybolduğunuz karanlığı paha biçilmez bir aydınlığa bürüyüyor.

Unutmayın ki imkansızları yenebilecek tek şey sizin mucizelerinizdir. Ve yine unutmayın ki herkesin mucizesi farklıdır.

Sena TAŞCI



ZAMANA KAR   KOYMAK

Hani Şu yağmur dokunmuŐ yapraklar vardır.
Hani Şu gökyüzünde güneş görmemiş bulutlar.
Sevmeye karşı koyamayan,
Dinlenen denizin göbeğinde sefa süren kuşlar.

Yorulmuş gözde ufak bir fısıltı arayan
Rivayetiyle gerçeğin aynı olduğu durumda
Göğün kabarıp,yeryüzünün delindiği zaman,
Aradığım beni, sende buldum.

Dilinden anlamayan martıların boŐunaydı sesi.
Ruhumu deŐen bir kıpırtı.
Kemikteki titreme, ruhların sır perdesi.
Yalnızlıktan kıvranan dağın, kimeydi bu neŐesi.

DuyurulmamıŐ bir beden için,
Dili olmayan bir çocuğun anlattığı,
Saman aleviyle doyurulmuŐ bir rüyada,
Zincirlenen gönüller seviyor bu cihanda.

Kaybolan aydınlığım yaslı kaldı.
Őımarık ,çarpılmıŐ gözlerin arkasında.
Nefretle boyanmıŐ olanı uyanmıŐ insanın.
Rahat mı uyuyor umut parmaklıklı karanlıkta.

Hangi araba çıkardığı motor sesinde ağlar,
Hangi perdeler içeriye değil dıŐarıyı sarar.
Hangi ruh daha bedenine kavuŐmadı.
Hangi yürek, hangi yürek rengini bir taŐtan aldı.

Kardelen KAYA



DÜŞÜNEN GENÇLİKTEN PARLAK GELECEĞE

Gençlik bir milletin ayakta kalmasını sağlayan yegane insan unsurudur. Milletler gençleriyle güçlenir ve gücünü gençleriyle devam ettirir. Ülkelere gelişmişliğini, gençlerin yaşadığı hayatı anlayabilen, şartları inceleyen ve yanlışları sorgulayan karakterde olmaları belirler. Bundan dolayı gençleri, kendi geleceklerine uygun yetiştirmek, günümüz şartlarında ihtiyaçları olabilecek her türlü desteği onlara vermek ve gerekli becerileri kazandırmak gerekmektedir.

Gününün tamamını sanal alemde dolaşarak, televizyon izleyerek veya kötü alışkanlıklarla geçiren gençler bu tür ortamlarda bulundukları sürece zamanlarını boşa geçirmiş olurlar. Boşa geçirilen zamanlarda sosyal ağların bazıları gençlerin zihinlerini işe yaramayacak, zararlı bilgiler ile doldurarak adeta onları hipnotize ederler. Gençlerin zihinlerinin berrak kalabilmesi için boş zamanlarda faydasız şeyler yapmak yahut bütün gün internet ortamında vakit geçirmek yerine faydalı şeylere yönelmeleri gerekir. Geleceğin mimarlarının kendilerine yön verecek kitaplar okumaları, veya çevrelerinde gerçekleşen olayları iyi incelemeleri çok daha iyi olacaktır. Büyük işler yapanlar, örneğin Newton çevresini iyice gözlemleyerek ağaçtan düşen bir elmayı fark edip bu olayın üzerinde düşünmüş ve yer çekimi kanunu bulmuştur. Zihinlerinin en parlak çağını yaşayan gençler de çevrelerine dikkatli bir gözle bakarlarsa aslında basit olan olayların temelinde dayandığı noktaları fark ede-

bileceklerdir. Bu sayede yapılacak buluşlar hem ülkemizi geliştirecek, hem de insanlığa fayda sağlayacaktır.

Bilgili ve üretken bir neslin yetişebilmesi için en önemli faktör şüphesiz anne ve babanın verdiği ilk eğitimidir. Çocuk okula başlamadan önce aile içinde verilen ilk eğitimle onun ufkunu genişletebilecek bilgiler zihninde yer etmeye başlar. İyi eğitim görmüş bir çocuk okula başladığında da iyi bir öğrenci olarak öğrenim hayatını devam ettirecektir. İşin önemli yanı, bireyin ergenlik dönemine girdiği ve çocukluktan gençliğe adım attığı bu zamanlarda kötü alışkanlıklara merak salıp bunları benimsemesini önlemektir. Bu dönemdeki gençlere ve bu gençlerin ailelerine gerekli bilgilendirmeler yapılmalı ve gençliğin kendini zehirlemesine, bağımlılıklara meyletmesine asla izin verilmemelidir.

Milletimiz içinde böylesine çalışkan, disiplinli, zamanının kıymetini bilen ve kendini her alanda geliştirme gayretinde olan gençler vardır. Fakat gelişmiş bir toplum için asıl istenen, bilinçli ve üretken gençlerin sayısını arttırıp bütün gençleri buna özendirmektir. Sürekli yeni kavramlar üretmeyi ve bilginin kalıcı hale gelmesini kendilerine amaç edinen gençler yeni fikirleriyle, üretecekleri projelerle, dünya sorunlarına getirecekleri akıllıca çözümlerle ülkeyi ileriye götüreceklerdir. Sadece akademik alanda başarılar değil, bunun yanı sıra sanat, spor, bilim, kültür gibi farklı dallarda da



kendilerini geliştiren gençler ülkelerinin hemen her alanda gelişmesini sağlarlar.

İlkokul yıllarından itibaren her bireye başarılı olduğu alanda kendini geliştirebilmesi için fırsat verilmeli ve ona uygun koşullar sağlanmalıdır. Gençler, bu ortamda düşüncelerini özgürce ifade edebilmeli ve fikirlerini hayata geçirebilmelidirler. Ayrıca, bu dönemdeki gençlere gelecekteki yaşamlarında mutlu olmaları için meslek seçimi ve kariyer konusunda da gerekli bilgilendirler yapılmalıdır. Herkesin sevdiği ve başarılı olduğu mesleği yaptığı düşünülürse, elbette ki ortaya çıkan işler de daha kaliteli olur. Mutlu bir şekilde çalışan bireyler toplumda da huzur ve refahın artmasını sağlarlar. Bu, ancak çocukluktan gençliğe geçiş döneminde verilen iyi bir eğitimle mümkün olur.

Öğretmenler öğrencilerine yalnızca matematik, fizik gibi dersleri öğretmekle yetinmemelidirler. Bununla birlikte özellikle ilkökul öğretmenlerinin vereceği eğitim gençliğin daha ahlaklı ve daha uygun olmasını da sağlayacaktır. Yani yapılan öğretimin yanında verilen eğitim de bir o kadar önemlidir. Bilinçli bir toplum ancak bu şekilde oluşabilir. Bu konuda önemli bir nokta da anne babaların hayatlarının baharındaki evlatlarının yalnızca ders çalışmaya teşvik etmemesi gerektiğidir. Ebeveynlerin tek istekleri çocuklarının girecekleri her sınavda tam puan alması olmamalıdır. Gençlerin hayatta başarılı olabilmeleri ve düzgün nitelikli

yetişebilmeleri için bundan daha önemli olan hususlar vardır. İyi niyetli, ahlaklı ve erdemli bir genç olmak veya gençleri bu şekilde yetiştirmek asıl hedef olmalıdır. Örneğin erken yaşlarda edinilmesi gereken bazı şeyler vardır; din, vatanve millet sevgisi gibi. Bu değerlerin önemini kavrayan gençler toplumun ayakta durmasını sağlarlar. İleriki yaşamlarında da dinine vatanına ve milletine bağlı, sorumluluklarının farkında olan vatandaşlar olacaklardır. Özgürlüğünün bilincinde olup sorumluluklarını hakkıyla yerine getiren gençler toplumun yeniden yapılanmasına da katkı sunacaklardır. Ve bu hedefle yetiştirilen gençler de birer anne baba olduklarında bu bilinç ve titizlikle yetiştirecekleri çocukları ile ülkenin gelişmişliğini, birliğini, beraberliğini ve bütünlüğünü sağlamış olacaklardır.

Türk geçliği, yakın geçmişimizde yaşadığımız 15 Temmuz gecesinde cesur, güçlü , dinine ve vatanına ne kadar bağlı olduğunu herkese göstermiştir. Bu sayede ülkemizin geleceğinde çok daha parlak günlerin olacağına hepimiz yürekten inanmış bulunuyoruz. Bu milletin gençlerinin yürekleri böylesine vatan sevgisi, azim ve hırs ile doluyken, ülke olarak başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Geleceğimize umutla baktığımız nice güzel günlere...

Saliha MÜFTÜOĞLU

BİR TARİHİN EŞİĞİNDE YORGUN SAVAŞÇI

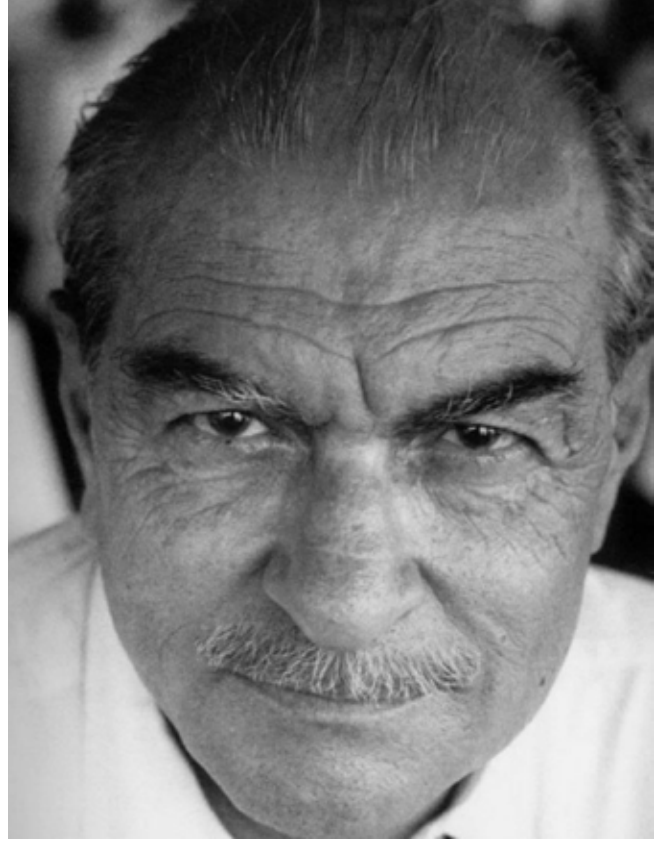
“Tarihi hiç bir kabadayı yenememiştir.” der Kemal Tahir ve devam eder “Tarihten kaçmak, namustan, doğruluktan, bilgiden kaçmaktır.

Kemal Tahir, eserlerinde Türk ve dünya edebiyatına dair pek çok farklı bakış açıları ile eserlerini inşa ederek Türk ve dünya edebiyatına bakış açısına dair referanslar vermektedir. Onun eserlerinin temelinde yoğun okumalar ve tefekkürlerden sonra edindiği tarih bilincinin yatar. Çünkü “Büyük bir tarihi olmayan, böyle büyük bir tarihe dayanmayan toplumlar, hiç bir şart altında, bir büyük milli edebiyat-sanat yaratamazlar, böyle büyük bir edebiyat ve sanat yaratamadıkça da dünya edebiyat ve sanatının vardıgı çizgiye katiyen ulaşamazlar.”

Yorgun Savaşçı romanı Türk halkının yaşadığı en buhranlı dönemlerden birini konu almaktadır. Yazar geriye dönük bir bakış açısı tercih etmez, öyküsünü kronolojik bir sırayla aktarır. Mücadelelerin nasıl sona ereceği bilinmediği gibi, hangi sonucun daha hayırlı olacağı da bilinmez.

Roman üç bölüme ayrılmıştır: “Von Kres Paşanın Dürbünü”, “Karanlığın Dibinde” ve “Dönemeç” Bölümler kronolojik sırayla yazılmıştır; ama anlatıcı bazı olayları atlar. İlk bölüm İstanbul’da, ikincisi Bandırma-Akhisar- Kumkuyucak- tekrar Akhisar çizgisinde, üçüncüsü Bursada geçer.

İlk bölüm romanın en uzun bölümüdür. Burada dağılmış İttihat ve Terakki üyelerinin İstanbul’da yeni bir direniş hareketi örgütleme çabalarını izleriz. Eserin ana karakteri Cehennem Topçu Cemil in ve arkadaşlarının merkezinde, 1919 ve 1920 yılları arasında İstanbul’ da tüm örgütlü hareketlenmeleri vardır. Yüzbaşı Cemil işgal güçlerince aranan arkadaşlarına yardım eder; ama onların yakalanmalarını engelleyemez. Hezimetin nedenleri üzerine uzun tartışmalar ve gerilim unsurları vardır. Romanın ilk bölümünde olayların akışını değiştiren Doktor Çerkez Reşit Bey’in polislerden



kaçamayacağını anlayıp kendini vurması olayı, aslında Cemil’in ardı arkası kesilmeyen yenilgilerin verdiği suçluluğu ve yorgunluğu en derinden hissetmesine ve bu yükten kurtulmak için arayışlara girişmesine sebep olmuştur. Çünkü Reşit Bey’in intiharı bir nevi halkın İttihatçılara karşı bakışını yansıtır. Öyle ki şehit babası da bir İttihatçı olan yedi yaşındaki Enver’in, mahalledeki Hacı Bakkal Efendi’nin etkisinde: “İttihatçıymış bunlar, savaşta bunlar yendirmiş bizi. Vatan hainiymiş, bildiğin gâvur.” demesi bunun en büyük göstergesidir.

Kemal Tahir, bu kitabında da Batının Türk toplumuna uymadığını, çıkış yolunun yerli düşünce olduğunu savunur: “Batıdan tekniği alacağız ama üstüne sere serpe yatıp uyumak için değil... Paçaları sıvayıp kendimiz de yapmak için..”(s.111)

Kahramanımız Cemil savaşta eşi şehit düşmüş ve bir oğlu olan kuzeni Neriman’la evlenir.

Arkadaşı Patriot'u polisten saklamaya çalışırken kimliği ortaya çıkar ama kaçmayı başarır. Bir su-bay barındırma evine saklanır, bölüm moral bozu-cu sahnelerle biter. Bu bölümde yorgunluğun ne-renden geldiğini anladığımız ipuçları vardır. Genç Teğmen Faruk'la konuşmalarında:

Bizim yorgunluğumuz gövdemizde değil, ruhu-muzda olsa gerek. (...) Dışarıya kulak verip dalıyorum. Sessizlik damarlarımı donduruyor. Pusu yerine girdiğimi birden sezmiş gibi irkiliyorum. Sokakta, tramvayda, kahvede, üniformalıya nasıl baktıklarına dikkat ettiniz mi? Omuzlarımızın üstünde apolet değil, yenilginin suçunu taşıyoruz, (...) Nasıl yorgun olmayalım? Her ayıplayan bakış, aşağılayan söz, dayanma gücümüzün birazını alıp götürüyor. Oysa bizi anlasınlar diye bakıyoruz gözlerine... Dostça, hatta acıyarak da olsa, bir gül-ümsemeden başka hiçbir şey beklemediğimiz, sizden bir kalabalık düşününüz ki... Düşmanca bakmak bile değil, çoğu zaman, hayır, çok daha korkuncu, görmezden geliyor sizi... Sanki hiç yoksunuz, soluk almıyorsunuz, kımlıdamıyorsunuz aralarında... Oysa onlara sokulmak için koşup geldinizdi buraya, (s. 32-33)

Birinci bölümün sonunda Cemil, yine bir başka arkadaşının yardımıyla Anadolu'ya geçer. Artık o-nun için İstanbul'da hiçbir umut kalmamıştır, Böy-lece karısını, tutuklanan arkadaşlarını ve sıradan halkı, yani ötekilerini geride bırakmış olur. Ancak ikinci bölümde Anadolu'da da yeni ötekiler bula-caktır.

İkinci ve üçüncü bölümler daha gerçekçidir ve belgesel bir atmosfer sergilerler. Bu bölümde Kuvayı Milliye'nin oluşumunu izleriz: **İkinci bölüm ilk çetelerin ortaya çıkışını, üçüncü bölüm ise düzenli ordunun ilk tohumlarını gösterecektir.**

İstanbul'dan Anadolu'ya geçen Cemil, uğradığı dükkândaki adamın "Toprağımıza ayak basma-nızla bize taze can geldi. Allah tuttuğunuzu altın

etsin. "(s.241) sözünden sonra "Millet bizi seviyor. Bizi İstanbul'un karmakarışık umutsuzluğu sersem etti." (s. 242) diye düşünmüştür. Buradan anlıyo-ruz ki işgal kuvvetlerinin İstanbul Hükümeti üze-rindeki baskısı ile İstanbul, Anadolu'ya oranla çok daha umutsuzdur. İçişleri Bakanı Ali Kemal Bey'in "Biz ayaklanmayın diye emir göndersek bile siz al-dırmayın. Hükümet burada baskı altındadır. Ken-dini savunmaksa bir milletin en büyük hakkı." de-miştir. Buradan İstanbul Hükümeti'nin de direnişi desteklediğini ancak baskıdan dolayı bunu belli e-demediklerini anlıyoruz. Bu konuyu kitabın ilerle-yen bölümlerinde Bekir Sami Bey'in "İtilafçı İtti-hatçı ayrımı kalmadı. Kurtuluş için hepimiz bera-beriz." sözleri de destekler.

Hasan Efendi Cemil'e Yunan'ın İzmir'i işgal etti-ğini, Manisa'nın direnişte olduğunu, gittikleri yer-deki cephelerin tek kurşun bile atılmadan bırakıl-dığını, insanların düşmanı düşman bayraklarıyla beklediğini söyler. Yunanlıların gittikleri yerlerde kibar davrandıklarını ve hatta bazı yerlerde Türk-lerin Yunan askerleri için 'Yemek yedirmeden bı-rakmayız.' diyecek kadar durumun farkında olma-dığını söyler. Bütün bunlar doğrultusunda mille-tin ani işgaller karşısında şaşkınlığından kurtulup harekete geçemediğini, geçmişteki savaşların yıl-gınlığından ve baskı altındaki halifenin vuruşul-masını istemediğini düşündüklerinden dolayı Yu-nan'a karşı herhangi bir savunma yapılmadığı gö-rülür.

Bu bölümlerde iki tür ötekiyle karşılaşırız: Korkak sıradan halk ve disiplinsiz çeteciler. Cemil nihai hedefi olan düzenli orduya kavuşmak için bunlar-la sürekli olarak savaşır. Cemil'in bun-lara karşı verdiği mücadele tam bir "ölüm kalım" mücadele-sidir; ama bu mücadele onun için sağaltıcıdır da: "İstanbul'da sürekli bir yorgunluk duyuyordum ya... Söylemiştim. Kaç gündür serseri olduk dolaşıyoruz. Uç gecedir uyumadım doyaya. (...) Öyleyken ne yorgunluk var, ne can sıkıntısı... Demek, biz sürünmeye alışmışız iyice... Sürünmek

olmazsa sudan çıkmış balığa dönüyoruz. Sürünme başladı mı, keyifleniyorum anlaşılan, kendi kendime böyle sırtıyorum.” (s. 363)

Romanın 3. ve son bölümü olan Dönemeç'te artık olaylar seyrini bulmuştur. Milli Mücadele'nin en derin ve en yoğun mücadelelerinin düğüm noktasına gelinmiştir ve artık atılacak her adımın, her sözün önemi daha da fazladır. İngilizlerin İstanbul işgali başlamış hatta Millet Meclisi İngilizlerce basılıp kimi milletvekilleri zorla ve aşağılayıcı biçimde tutuklanmıştı. Mustafa Kemal'in de artık devreye girmesiyle Milli Mücadele yolundan sapmadan ilerlemeye başlamıştır. Olaylar bu dönemde çoğunlukla Salihli Cephesi'nde geçmektedir. Salihli'den uzaklaştıkça insanlar gitgide daha donuk, daha kapalı, düşman değilse bile enikonu yabancı olmuşlardı. Halk 'millici' lafının anlamını sorguluyordu. Cemil, millici lafını 'Milli kuvvetler demek, Türk milletinin kuvvetleridir.' diye açıklamasına rağmen çoğu kişi millicileri 'İttihatçı gavuru' olarak görüyordu.

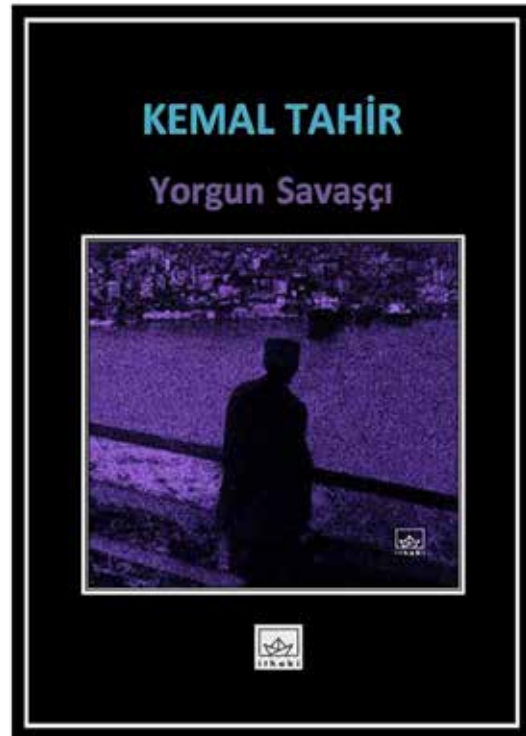
Kemal Tahir'in Osmanlı'nın durumunu en iyi anlatan cümleleri Cemil karakteri üzerinden şunlardır: *“İki gündür çoğu tırıs la yol kesen hayvan, sanki yürümüyor, başını iki yana yorgun yorgun sallayarak bu dev ölüsünün üstünde dolap çeviriyordu. Ölen dev, Osmanlı İmparatorluğu idi. Tepeden tırnağa yara içindeydi çıplak gövdesi, kolları bacakları, iki yana açık arka üstü yere serilmişti. Samsun'daki Pontus çetelerinden, Kafkasya'daki Antranik'in Ermeni ordusuna, Musul'daki İngilizlerden Adana'daki Fransızlara, Manisa'daki Yunan a kadar, her yanını bir canavar didikliyordu. Başına, demir tırnaklı kartallar çullanmışlardı. Anzavur gibilerse kangren olmuş yaralarının kurtları., Hâlâ tek parça görünen gövde, için için dağılmaya başlamıştı. Herkesin, kendi kasabasına kasabasından, kendi mahallesine, mahallesinde kendi evine, kendi evinde kendi yatağına çekilmesi bu çürüyüp dağılmanın sonucuydu. Yüzde yüz gerçek olan bu ölümü görmezden gelmeye çabalayarak kendilerini aldatanlar, yani uzatmalı onbaşının Milli Gâvuru dediği herifler, bu bahtsız ölünün soğumuş gövdesinde, minimini bir sıcaklık, belli belirsiz bir seyirme umuyorlardı.”*

Din o dönemde bir istismar unsuru olarak kullanılmış, millet halife etrafında toplanmaya çağırılmıştır. Cemil, yeniden Akhisar'a döndüğünde uzaktan baktığı ilçede birçok 'yorgun savaşçı' görür. Üstleri başları yırtık fakat kalpleri millet için atan yüzlerce yorgun savaşçıyı en arkadaki sekerek yürüyen askerin de geçişine kadar devamlı selam vaziyetinde durarak izleyen Cemil ve tüm atlı yaya ordu, düşmanı kovmanın verdiği huzur ve gurur ile yürümeye devam etti.

Roman, Cemil'in ekseninde gerçekleşen tüm olayları içeren detaylı bir dönem aynası gibidir. Romanda, Kurtuluş Savaşı'nın ilk günlerinden itibaren topuma hâkim olan farklı düşünceler, kurtuluşla yönelik arayışlar, işgal altındaki İstanbul, dağınık direniş hareketleri ve bu hareketlerin Ankara denetimine girişi ve sonunda Yüzbaşı Cemil'in ise düzenli ordunun kurulmasıyla “yorgunluğunu” üstünden atması ele alınır.

*“Doğru söyle Cehennem, içinden ‘Bu iş burada bitti’ dedin mi, bozgundan bu yana hiç?”
‘Biz ölmeden hiçbir şey bitmez.’(s.103)*

Gülben TEPE





SEVGİLERDE (BEHÇET NECATİGİL)

Ailem zengindi, her şeyim vardı, durumum gayet iyiydi. Bir akşam davette tanışmıştık onunla. Dansa kaldırmıştım. Ancak daha sonra bir türlü konuşma cesareti bulamadım ya da içimde ona karşı beslemiş olduğum sevginin anlatılamayacağını düşünüyordum.

Ben bu düşünceleri her geçen gün ertelerken babamın işleri de kötüye gidiyordu. Elimizdeki mal varlığı, maddi manevi ne varsa gözlerimizin önünde yok olmaya başladı ve biz bunu engelleyemiyorduk. Bu süreçte evimizi her şeyimizi satıp küçük bir eve taşındık. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki! Ancak unutmadığım bir şey daha vardı: Sevgimi bir türlü ifade edemediğim kişi. Ondan geriye kalan tek şey o gün davette dansımız sırasında çekilen fotoğraftı. Uzun bir süre geçti ve karşılaştık ama o beni tanımadığında şairin dizelerinde de bahsettiği gibi gizli bahçemde açan çiçeklerim vardı.

Önce vermeye az buldum sonra hiç vaktim olmadı.

Emine Nur BÜYÜKTÜRK

EDEBİYAT VE SİNEMA

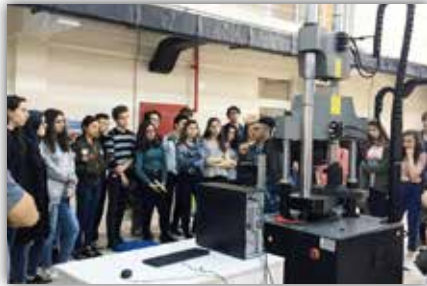
Televizyon karşısında vakit geçirmeniz elbet de istediğimiz bir eylem türü değil. Ancak şunu biliyoruz ki boşta kaldığımızda ilk yaptığımız şeylerden biri kumandayı elimize alıp o televizyonun karşısına geçmek oluyor. Madem bu zaman törpüsünden kurtulamıyoruz o zaman bari vaktimizi bize bir şeyler katacak kaliteli yapımlarla dolduralım. Bu noktada sizlerle aşağıda izlemenin insana değer katacağını düşündüğümüz filmlerden bir liste oluşturduk.

İyi seyirler.

- | | |
|---|---|
| 1. Finding Forrester - Forrester'ı Bulmak | 16. Evvel Zaman İçinde Hindistan'da |
| 2. Çingeneler Zamanı | 17. Yer Altı Peygamberi |
| 3. Burjuvazinin Gizli Çekiciliği | 18. Malcolm X |
| 4. Gazap Üzümleri | 19. Ran |
| 5. Fareler ve İnsanlar | 20. Barton Fink |
| 6. Le Fabuleux destin d'Amelie Poulain | 21. The Words (Çalıntı Hayat) |
| 7. Üç Renk Mavi | 22. Ghost Writer (Hayalet Yazar) |
| 8. Paramparça Köpekler ve Aşklar | 23. The Fountain (Kaynak) |
| 9. Hayat Güzeldir | 24. Chinese Coffee (Çin Kahvesi) |
| 10. Kuş Adam | 25. Conversations with God (Tanrı ile Sohbet) |
| 11. Diriliş | 26. Stranger Than Fiction (Lütfen Beni Öldürme) |
| 12. Bir Ayrılık | 27. Midnight in Paris (Paris'te Gece Yarısı) |
| 13. Cennetin Çocukları | 28. Adaptation (Tersyüz) |
| 14. Sarhoş Atlar Zamanı | 29. Naked Lunch (Çıplak Yemek) |
| 15. Çöküş | 30. Deconstructing Harry (Yaramaz Harry) |



BİZDEN KARELER



“HER SINIFIN BİR YETİM KARDEŞİ VAR” PROJESİ

“Her Sınıfın Bir Yetim Kardeşi Var” Projesi kapsamında öğrencilerimizin yaptığı bağışlarla yetimlerin gönüllerinde bir gül açmaya çalışan duyarlı öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkür eder gösterdikleri bu duyarlılıktan dolayı onlarla gurur duyduğumuzu belirtmek isteriz.



Eskişehir Liseleri Aydınları Tanıyor - Prof Dr. Ş. Teoman DURALI

Eskişehir Liseleri Aydınları Tanıyor projesi kapsamında okulumuzda yapılan oturumda Prof Dr. Ş. Teoman DURALI hocamızı tanımaya ve anlmaya çalıştık. Oturumda bulunan değerli misafirlerimize teşekkürlerinden dolayı teşekkür ederiz. Ayrıca emeği geçen başta okul müdürümüz Cemal ÖZKAN olmak üzere Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz Remzi ŞİMŞEK ve öğrencilerine ayrıca emeği geçen herkese teşekkür ederiz.



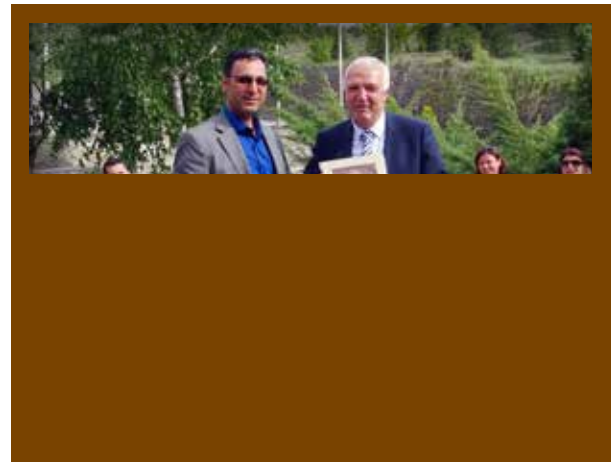
19 Mayıs Atatürk 'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı

Edebiyat öğretmenimiz Tahir Alkan 'ın hazırlamış olduğu 19 Mayıs Atatürk 'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı sebebiyle etkinliğimizi okulumuzun konferans salonunda gerçekleştirdik. Öğretmenimize ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.



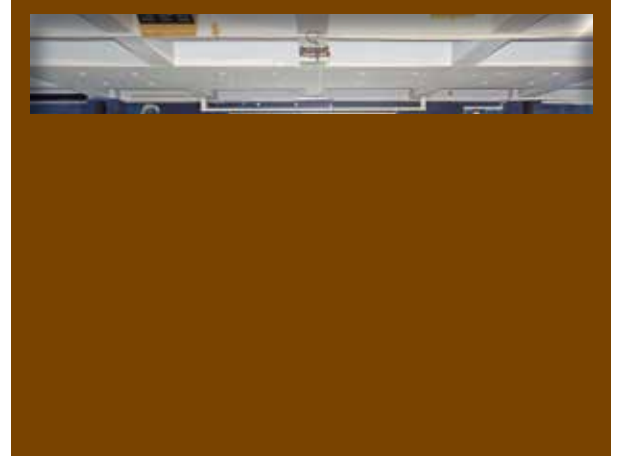
EKAL PİKNİK 2017

2016-2017 Eğitim Öğretim Yılı'nı geride bırakırken EKAL ailesi olarak her sene yapılan okul bahçesindeki piknik etkinliğimizi gerçekleştirdik. Bu organizasyonu gerçekleştiren başta okul müdürümüz CEMAL ÖZKAN olmak üzere okul idaremize okul personelimize emeği geçen öğretmenlerimize ve değerli misafirlerimize çok teşekkür ederiz.



24 Kasım 2016 Öğretmenler Günü

Öğretmenler günü kutlama programı okulumuzda öğrencilerimizin ve velilerimizin hazırladıkları etkinliklerle kutlandı.



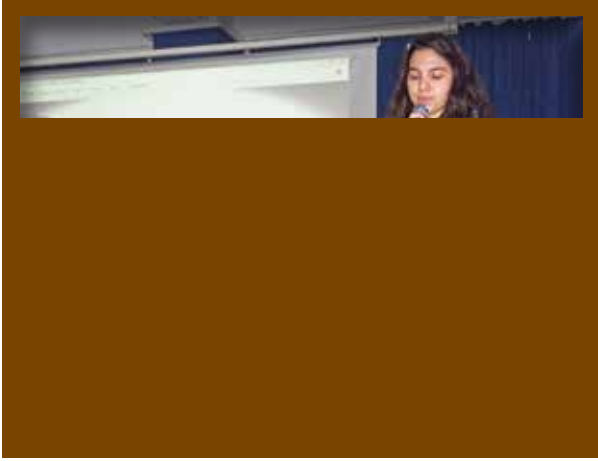
Çevre Kulübü ve Çevre Temizliği Projesi

Çevre Kulübü danışman öğretmenimiz Gülay KAYGISIZ ve çevre kulübü öğrencileri okulumuz bahçesinde çevre temizliği projesi kapsamında çevre temizliği etkinliği gerçekleştirmişlerdir.



Yunus Emre 'yi Anma Etkinliği

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenimiz Cahit SET ve öğrencileri Yunus Emre 'yi anma etkinliği gerçekleştirmiştir. Kendisine ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.



EKAL Türkü Gecesi 2017

Okulumuz Müzik öğretmeni Işıl ÖNER'in öğrencilerimizle organize ettiği EKAL Türkü Gecesi gerçekleştirdik. Bu gecede emeği geçen Başta okul müdürümüz Cemal ÖZKAN olmak üzere Müdür Yardımcılarımız Aruz ÇETİN ve Murat ÖZGÜR'e, koro şefi Işıl ÖNER, öğretmenimiz İbrahim ÇİLDİR, Yeliz TURAN GÖR ve korodaki tüm öğrencilerimize, ayrıca Türkü gecemize katılan konuklarımıza çok teşekkür ederiz.



2017 Fidan Dikimi Etkinliğimiz

Öğrencilerimizle bu yılki fidan dikimi etkinliğimizi gerçekleştirdik. Eməği geçen Müdür yardımcımız Murat ÖZGÜR'e ve koordinatörlük yapan Gülay Kaygısız öğretmenimize ve yardımcı personelimize ve katkısı olan diğerk ğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.



Kutlu Doğum Haftası

Peygamber Efendimiz s.a.s'ın dünyaya teşriflerinin seney-i devriyesi sebebiyle Kutlu Doğum Programımızı gerçekleştirdik. Konuşmacı olarak okulumuza teşrif eden Osmangazi Üniversitesi İslam Tarihi Bölümü ğretim yesi Yrd. Doç. Dr. Adil şEN hocamıza teşekkür ederiz. Ayrıca etkinliğı düzenleyen ve hazırlayan ğretmenlerimiz Yaşar Aydın ve Altan Adıgüzel ile öğrencilerimize de teşekkür ederiz.



2017 Ekol Kariyer Günleri Etkinliğimiz

2016-2017 eğitim öğretim yılı sezonunda 12.sınıf öğrencilerimiz için düzenlediğimiz kariyer günleri etkinliğimizde bugün okulumuza teşrif eden Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin ve Sinir Cerrahisi Uzmanı Prof. Dr. Ali ARSLANTAŞ ve Çocuk Göğüs Hastalıkları Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Koray HARMANCI öğrencilerimize tıp fakültesi ve uzmanlıkları hakkında seminer vermişlerdir. Kendilerine çok teşekkür ediyor başarılarının devamını diliyoruz.



2017 Resim Sergimiz Açıldı

Görsel Sanatlar Öğretmenimiz Birgül AKTAŞ ve öğrencilerimiz tarafından hazırlanan 'Yağlı Boya, Patel Boya ve Kara Kalem Resim Sergisi' açılışı Odunpazarı Kaymakamımız Cemal ŞAHİN, İl Şube Müdürlerimiz Ali Osman YALÇIN, Ahmet ŞEN, Odunpazarı İlçe Milli Eğitim Şube Müdürlerimiz İbrahim KAYA, Eyüp ARACI çok sayıda öğretmen arkadaşımız, eski ve yeni Okul Aile Birliği Yönetim Kurulu Üyelerimiz ve öğrencilerimizin katılımıyla Kanatlı AVM 2. Katında gerçekleşti. 14-17 Nisan 2017 tarihleri arasında açık olan sergimizin açılışında bizimle birlikte olan tüm katılımcılara ve emeği geçen tüm değerli öğrencilerimize teşekkür ederiz.



AKUT Ekibi Okulumuzda

Eskişehir AKUT ekibi okulumuzda öğrencilerimize seminer vererek bilgilendirme etkinliği gerçekleştirdi. Kendilerine teşekkür ediyoruz.



Milli Birlik ve Kahramanlık Konulu

Kitap Okuma Yarışmasında Derece Aldık

2016-2017 eğitim öğretim yılı “Milli Birlik ve Kahramanlık” konulu ortaöğretim okullarına yönelik kitap okuma yarışmasında dereceye giren öğrencimiz Yaren KÜÇÜKKOR ödülleri aldılar.



Beyin Bilgi Yarışması Ödül Töreni

10. Beyin Bilgi Yarışması'nda birincilik ve üçüncülük kazanan öğrencilerimize ve öğretmenimize ödülleri verildi. Öğrencilerimizi ve öğretmenimizi tebrik eder başarılarının devamını dileriz.



Çanakkale (İnsanlığın Savaşı Yendiği Yer)

Öğrencilerimizin hazırladığı 18 Mart Çanakkale Zaferi Yıl Dönümü Anma Programını gerçekleştirdik. Dünyanın en güçlü donanmasına karşı türlü imkansızlıklara rağmen göğsündeki iman ile düşmana ölecek karşı durmuş ve dünyaya savaşların sadece teknik ve sayı ile üstünlüğüyle kazanılamayacağını öğretmiş olan şehitlerimizin ve gazilerimizin ruhları şad olsun.



Kan Bağışı Etkinliğimiz Gerçekleştirildi

Kan bağışı etkinliğimize teşrifleriyle bizleri onurlandıran İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısı Muhittin ADIYAMAN 'a ve kan bağışlarıyla katkısı olan öğretmenlerimize, öğrencilerimize, velilerimize ve vatandaşlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz. Ayrıca bu etkinlikte emeği geçen okul müdürümüz Cemal ÖZKAN önderliğinde biyoloji zümresi öğretmenlerimiz İbrahim ÖZDİL, Sevgi GÜRBÜZ ve Burcu ÖZAYDIN öğretmenlerimize, yardımcı olan öğrencilerimize ve personelimize teşekkür ediyoruz.



Okulumuzun Kupa Başarısı

İlde yapılan voleybol ve masa tenisi müsabakalarında okulumuz;
2016-2017 Okullar Arası Masa Tenisi Genç Kızlar İl Birinciliği,
2016-2017 Okullar Arası Masa Tenisi Genç Erkekler İl İkinciliği,
2016-2017 Okullar Arası Voleybol Genç Erkek B İl İkinciliği,
2016-2017 Okullar Arası Voleybol Genç Kızlar B İl Dördüncülüğü kupalarını kazanmış olup kupaları Okul Müdürümüz Cemal ÖZKAN tarafından verilerek tebrik edilmişlerdir. Öğrencilerimizin başarılarının artarak devamını temenni ediyoruz.



Masa Tenisi Müsabakalarında İl Birinciliği ve İl İkinciliği Kazandık

Masa tenisi müsabakalarında il birincisi olan kız takımımıza, ikinci olan erkek takımımıza ve çalıştırıcıları olan öğretmenlerimiz Sayın Figen TANER ve Tuncer BAŞPINAR'a ayrıca desteklerinden dolayı okul müdürümüz Sayın Cemal ÖZKAN'a teşekkürlerimizi sunuyor ve başarılarının devamını diliyoruz.
Öğrencilerimize teşekkür ederiz. İyi ki varsınız...



Öğrencilerimizle Gurur Duyuyoruz

Voleybol Gençler B Kız Erkek İl Birinciliği Müsabakalarında Kılıçoğlu Anadolu Lisesi Kız ve Erkek takımlarımız olarak Kupa ve madalyalarımızı ödül töreni ile gururla aldık bizlere bu heyecanı, gururu yaşatan Kız ve Erkek takımlarımızı canı gönülden tebrik eder başarılarının devamını dilerim, ayrıca bizleri EKAL ailesi olarak her zaman desteklerini esirgemeyen Okul müdürümüz Sayın Cemal ÖZKAN müdür yardımcılarımız Sayın Murat ÖZGÜR ve Sayın Arzu ÇETİN'e her zaman desteklerini yanımızda hissettiğimiz değerli öğretmen arkadaşlarımıza ve okul başkanımız Senem İŞKEL nezninde muhteşem taraftarımız ve öğrencilerimize teşekkür ederiz. İyi ki varsınız...



Okulumuzdan Emniyet Mensuplarımıza Başsağlığı Ziyareti

Kılıçoğlu Anadolu Lisesi olarak 10 Aralık 2016 tarihinde İstanbul’da meydana gelen hain terör saldırısı sonucunda, hayatını kaybeden şehit polislerimiz için Şehit Ali Gaffar OKKAN Polis Merkezi’ne başsağlığı ziyaretinde bulunduk.



29 Ekim Cumhuriyet Bayramını Kutladık

Okulumuz öğrencileri ve öğretmenleri 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı’nı büyük bir coşkuyla ve çeşitli etkinliklerle kutladılar.



15 Temmuz Demokrasi Zaferi ve Şehitleri Anma Töreni

15 Temmuz Demokrasi Zaferi ve Şehitleri Anma Töreni okulumuz konferans salonunda Okul Müdürümüz Cemal ÖZKAN'ın konuşması ve öğrencilerimizin şiirleriyle ve Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni Yaşar AYDIN'ın şehitlerimiz için dua etmesiyle gerçekleştirilmiştir.



Yangın Tatbikatı

Okulumuzda gerçekleştirilen yangın tatbikatında itfaiye yetkilileri de yaptıkları uygulamalı tatbikatla öğrencilerimizi bilgilendirdiler.

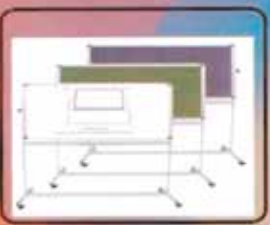




AS ÇELİK
EĞİTİM ARAÇLARI İNŞ. İGGS SAN. TİC. LTD. ŞTİ

222 21710 64

**TOPTAN KIRTASIYE
MOBİLYA TASARIM
BASILI EVRAKLAR**







Ortaklar
RESTORAN, YEMEK ÜRETİM, ORGANİZASYON,
İNŞAAT, TURİZM, SAN. TİC. LTD. ŞTİ

Sururi ERGÜN
Gıda Mühendisi



temizlet ve taşıyıcı
222 20 85

Tel: 0 222 225 20 85 - Fax: 0 222 225 20 84
Adres : Sümer Mah. Basın Şehitleri Cad.
ESİŞGEM No:341/6-7-8 ESKİŞEHİR

Yıldız
temizlik hizmetleri
temizlik malzemeleri

Kâmil OKÇU



Hoşnudiye Mh. Doktorlar Cd. Sağlık İşhanı No: 22/33 ESKİŞEHİR
Tel: 0.536.486 36 65



KILIÇOĞLU ANADOLU LİSESİ 2017 ÖSYS YERLEŞTİRME SONUÇLARI

[illegible]

DERS SANAT YETENEK SPOR
REKABET ÖZVERİ ZEKİ SINAV SOSYAL
HOBİ GELECEK
HİRS EĞİTİM ÜNİVERSİTE
ÇALIŞMA LİDERLİK

ARAŞTIRMA

Yeni Yol
EĞİTİM KURUMLARI

ÖĞRETİM
UMUT

TEKNOLOJİ
BAŞARI

DOSTLUK
KİTAP ÖZGÜRLÜK
YARIŞMA

KOLEJ
BİLİM

GENÇLİK
ARKADAŞLIK
EĞLENCE
MEZUNİYET

Yeni Yol
LİSESİ

Arifiye Mahallesi İnhisar sokak No: 31-33 - İletişim: 0 222 230 39 00

Yeni Yol
ÖZEL ÖĞRETİM KURSU

Akarbaşı Mahallesi Pilot sokak No: 35 - İletişim: 0 222 230 39 21
Arifiye Mahallesi Bilir sokak No: 18 - İletişim: 0 222 230 39 30
Akarbaşı Mahallesi Olgunlar sokak No: 41 - İletişim: 0 222 230 39 10
Akarbaşı Mahallesi Model sokak No: 3 - İletişim: 0 222 230 39 20
Arifiye Mahallesi Postane sokak No: 23 - İletişim: 0 222 230 39 21

YENİ YOL
ANAOKULU

Batıkent Mahallesi Geven sokak No: 7/A-B-C - İletişim: 0 222 315 27 40